

ตอนที่ 1

“ลุง ทำไมผิวถึงดีแบบนี้ เวลาลูบได้สัมผัสมือ มันช่าง...
จู้ๆ เนียนยิ่งกว่าผิวผู้หญิงซะอีก”

“ไอ้ระยำ! จะทำอะไรก็เร็วหน่อย มัวพูดพล่ามอยู่ได้...อ้า!”

หมาเจายังพูดไม่จบ ก็ถูกท่อนลำแข้งซึ่งที่ฝังลึกในร่อง
บันท้ายเร่งเครื่องจนอย่างจัง ส่วนหนูที่ไวต่อความรู้สึกถูกกระแทก
กระทันอย่างรุนแรง ความรู้สึกชาวบแล่นจากบันท้ายพุ่งถึงหัว
สมอง หมาเจาเปล่งเสียงครางจนแม้แต่ตนเองยังรู้สึกอับอาย

“ลุง พูดคำหยาบไม่เพราะเลยนะ!”

วังให้ลูบคลึงแก้มกันเนียนนุ่มแดงกระชับของหมาเจาไป
พลาง กระซิบเตือนข้างหูไปพลาง

“อา...ฉันอยากพูด...อา...อยากพูดอะไรก็พูดแบบนั้น...เกี่ยว
หาอะไรกับนาย...อึ้น!”

วังให้ใช้จุ่มพิตอุดูปากหมาเจา บดเบียดเร้าร้อนจนหมาเจา

หอบกระชั้น อย่าว่าแต่พูดอะไรเลย กระทั่งหายใจยังลำบาก
ช่องทางอันแห่งผากผ่านการเสียดสีจนค่อยๆ และขึ้น ท่อนกำยำ
ถูกผนังร่องสวาทอบอุ่นลื่นปลาบบีบเค้นกระตุ้นประสาทในสมอง
วังไห้ไม่หยุด เขาไม่อาจอดกลั้นได้อีกต่อไป ยกสองขาของหมาเจ้า
ขึ้นพาดบ่า สาวนั้นเอาจริงแรงไปที่ร่องทวารหรรษนั้น

“อูย...ช้าหน่อย...ไฉะยา!...อาห...”

“ช้าหน่อยจะทำให้ร่างกายที่เห็นกระหายของคุณพอใจได้
ยังไงล่ะ”

วังไห้พูดจบก็เสือกแทงรุนแรงอีกครั้ง ต่อมลูกหมาอันไวต่อ
ความรู้สึกถูกชนกระหน้าจนหมาเจ้าครางกระเส้าไม่หยุด สติว่ารุ่น
อารมณ์ล่อลวง ลอยละล่อง สายตาพร่าเลือน สองขาสั่นเทิ้มไม่หยุด
บันทึยให้ควมร่วมมือปิดป้ายซ้ายขวากระดอนขึ้นลงตามจังหวะ
ชักเข้าชักออกของวังไห้โดยไม่รู้ตัว

“ลุง บันทึยคุณยัวยวนดีจริง ทั้งแฉะทั้งร้อน มีน้ำหล่อลื่น
เหมือนของผู้หญิงอีก ตอดผมจนเสียวจะตายอยู่แล้ว”

“อา...หุบปาก...นายจะ...นายจะเอาฉันให้ตายรีใจ...ช้า
หน่อย...อูย...ทนไม่ไหวแล้ว อ้า!”

ความเสียวชานถึงขีดสุดส่งผ่านจากต่อมลูกหมาจน
หมาเจ้าสะกดกลั้นจุดสุขสมของตนเองไม่อยู่อีกต่อไป โอบกุ่มท่อน
ล่างที่ถูกชูขึ้นสยิวสุดทันทน กระตุกรูดอย่างหยาบกร้านสองครั้ง
ท้องน้อยหดเกร็ง บันทึยขมิบสั้น พลันของเหลวสีขาวพุ่งออกจาก
มีอ

“อ้า!”

ช่องสวาทตอดรัดท่อนลำขนาดเขื่องในร่างไวแน่น วังไห้ถูก

บิ๊บกะซั๊บโดยไม่ทันตั้งตัว ขาหนีบชาวูบวาบ ทำนบพังทลายลง
ของเหลวชั้นฉิดทะลักในบั้นท้ายของหมาเจ้าจนลื่นไม่เหลือสักหยด
คืนนี้หลังเป็นครั้งที่สี่แล้ว หลังผ่อนคลายลง วังให้ออกจะ
เหนียวล้าอยู่บ้าง จึงทาบทับบนร่างของหมาเจ้า จูบไล่ไปตาม
ผิวหนังราบเรียบเนียนลื่น ละเลียดเลียเม็ดเหงื่อเล็กละเอียดยิ่งที่ผุด
ซึมบนร่างของหมาเจ้า หอมบนร่องสะดือน่ารักฟอดหนึ่ง ยิ้มพลาง
บอกเสียงกระเส่า

“คุณยอดเยี่ยมจริง ๆ เหมือนว่าผมจะยิ่งชอบคุณเข้าไปทุกที
แล้ว”

หมาเจ้าจมอยู่ในห้วงแห่งความสุขสมกระทั่งแรงขยับนิ้วมือ
ยังไม่มี ได้ยินดังนั้นได้แต่เบิกตาโพลง เปล่งเสียงแหบแห้งเพราะ
ร้องครางมาทั้งคืนกันด่า

“ไต่หัวไป ฉันทไม่สนนายสักนิด”

“หี ๆ” วังไต่หัวเราะเบา ๆ

ร่างของหมาเจ้าแข็งขึ้นขึ้นจับปล้น วินาทีต่อไปไม่แยแส
ความปวดเมื่อยของร่างกายและความระบมของบั้นท้าย กระเสือก
กระสนลนลานลงจากเตียง อยู่มาเกือบสี่สิบปี ไม่เคยพบเคยเจอ
เสียงหัวเราะของใครนำชนลูกชนพองแบบนี้ วังให้เป็นคนแรก

น่าเสียดาย ขายังไม่ทันแตะพนักก็ถูกลากกลับมาดื้อ ๆ

“ลุงจะหนีไปไหน”

“คืนนี้ทำสี่ครั้งแล้ว” หมาเจ้าเอามือบังก้นขณะจ้องคนที่ยิ้ม
หน้าตาอ่อนโยนตรงหน้าอย่างโกรธซึ่ง “นายยังหนุ่มยังแน่น
เรียวแรงดีไม่มีตก แต่ฉันทเข้าวัยกลางคนแล้ว เทียบนายไม่ได้ ปล่อย
ฉันทไปเถอะ พรุ่งนี้ฉันทยังต้องทำงาน!”

“เหนื่อยมากหรอ”

วังให้ถามพลางปีบนวดให้หมาเจ้า ฝ่ามืออุ่นร่อนนวดด้วย
แรงกำลังพอดิบນั่นเอย

“พูดมาก”

ฝีมือนวดของวังโหมดีพอตัว ถูกเขานวดไม่กี่ที ทั้งเนื้อทั้งตัว
รู้สึกสบายไปหมด

“ขึ้นมาอีกนิด อิม สบายจัง อา...”

วังให้ขอบเบา ๆ ที่ตึงหูสัสมพู่ซึ่งอยู่ใกล้เพียงลัดนิ้วมือ กระซิบ
เสียงทุ้มข้างหูหมาเจ้าว่า

“อย่าครางยั่วแบบนี้สิ ผมกลัวว่าจะอดกลั้นไม่อยู่ อยากทำ
อีกครั้ง”

หมาเจาริบนุบปาก ทำอีกครั้ง เขาคงตายคาเตียงหลังนี้เป็น
แน่

“ว่าง่ายดีมากเลย ถ้าปกติว่าง่ายแบบนี้ ผมคงยังรักยิ่งหลง
คุณแน่”

วังให้ยิ้มพลางจูบหมาเจ้า จากนั้นก็ซ้อนอุ้มตัวเขาขึ้น

“ไ้อ้บ๊า ปล่อยฉั่นลงเลย เครวพผู้อาวุธโสมเมตตาเด็กเล็กนะ
รู้จักไหม นาย อ้า!...”

“ลุง ถ้าไม่เชื่อฟัง ผมจะใช้ของที่คุณชอบที่สุดสั่งสอนนะ!”

วังให้ดูนบ้นท้ายหมาเจ้าด้วยช่วงล่างที่ผองาดผิงขึ้นมาตั้งแต่
เมื่อไรก็ไม่รู้

หมาเจ้าขมิบก้นแล้วริบอุดปากแน่น สัตว์ป่าตัวนี้พูดได้ทำได้
แน่

ทว่าคราวนี้วังให้ถือว่ามิมีมนุษยธรรมอยู่บ้าง นอกจากแอบ

หาเศษหาเลยลูปได้ช่วงขาแก้มกันตอนอาบน้ำแล้ว ก็ไม่มีเรื่องเกินเลยอื่นใดอีก

ออกมาหลังอาบน้ำเสร็จ วังให้ก็วางเขาลงบนเตียง ห่มผ้าห่มให้อย่างดี จากนั้นไปห้องรับแขก รินน้ำอุ่นแก้วหนึ่งมาป้อนเขา แล้วเริ่มสวมเสื้อผ้า

“ลุง ราตรีสวัสดิ์ รีบพักผ่อน ผมยังมีธุระ อยู่เป็นเพื่อนคุณไม่ได้ อย่าให้ผมรู้ว่าคุณเที่ยววิ่งมั่วไปทั่ว ไม่งั้นผมจะทำให้คุณวิ่งไม่ได้อีกเลย!”

การตอบสนองของหมาเจาต่อคำพูดนี้คือ ดึงผ้าห่มมาคลุมโปงมิดหัว ตะแคงข้างหันหลังใส่วังให้

วังให้หัวเราะอย่างจนใจ ทำไมเขาถึงได้หลงรักลุงเอาใจยากขึ้นแบบนี้ได้เนะ

ได้ยินเสียงประตูถูกปิดลง หมาเจาถึงได้ปล่อยผ้าห่มลง พอลืมตา ตรงหน้ามิดมิดเป็นแผ่นผืน ภายในห้องยังอวลตลบด้วยกลิ่นอายแห่งความอ่อนโยนละมุนละไม ความเจ็บแปลบด้านหลังและร่องรอยบนร่างกายพิสูจน์ถึงเรื่องพิศواسอย่างบ้าคลั่งเมื่อครู่

แต่หลังจากอารมณ์พลุ่งพล่านผ่านพ้น เหลือเขาอยู่ภายในห้องตามลำพัง ความรู้สึกเหลือมล้ำประเภทนี้ยิ่งทำให้อ้างว้างเปล่าเปลี่ยว บัดนี้ในที่สุดเขาก็รู้ซึ้งถึงความรู้สึกของหญิงที่ถูกเขาทอดทิ้งหลังร่วมอภิรมย์สมรักเพียงคนเดียวแล้ว

เตียงกว้างขวางอ่อนนุ่มอุ่นสบายประดุจไม้กระดานแข็งทื่อที่ไม่ปาน พลิกตัวไปมาอยู่บนนั้นเนิ่นนานกลับไม่อาจเข้าสู่นิทรา

วันถัดมา หม่าเจาได้แต่ไปทำงานทั้งขอบตาดำเป็นวง

จิตใจหงอยเหงาเศร้าซึม

“หม่าเจา มาที่ห้องทำงานฉันหน่อย”

นั่งบนเก้าอี้ยังไม่ทันกันอุ่น ก็ได้รับสายจากเจ้านาย หม่าเจากินอาหารเข้าอย่างเอ้อระเหยเสร็จแล้วถึงไปห้องทำงานท่านประธาน

“ฉินเหยียน เรียกหาฉันแต่เช้ามีธุระอะไรหรือ” เมื่อมาถึงห้องทำงานท่านประธาน หม่าเจาไม่รอให้เลขานุการนำห้องรายงานและไม่เคาะประตู เปิดประตูเข้าไปดื้อ ๆ

เมื่ฉินเหยียน¹ ผู้มีความรักหล่อเลี้ยงสีหน้าสดใสมีเลือดฝาดลมวสันต์ฉาบทั่วหน้า รวากับหนุ่มขึ้นมาสิบปี ช่างน่าอัศจรรย์ทำไมเขาไม่ยกเจอลูกเขยแบบนี้บ้าง คนเหมือนกันแต่ต่างบุญวาสนาโดยแท้!

“นั่งสิ” เมื่ฉินเหยียนวางเอกสารลง เงยหน้ามองหม่าเจาแวบหนึ่ง

ลากเก้าอี้ออกเฟื้องนั่งลง พลันนึกถึงแผลที่บันท้ายขึ้นมาได้จึงโบกมือ

“ฉันยืนก็แล้วกัน นั่งนานเกินไปจะปวดหลังได้”

เมื่ฉินเหยียนล้วงเอกสารชิ้นหนึ่งออกจากลิ้นชัก

“เมื่อคืนสิ่งเทียมเกิดอุบัติเหตุรถยนต์ โครงการบุกเบิกครั้งนี้มอบให้นายจัดการ”

¹ จากเรื่อง เยวี่ฟูโกวซังฉวง โดยผู้แต่งคนเดียวกัน เมื่ฉินเหยียนเพิ่งได้หลินไม่ลูกเขยกำมะลอเป็นคู่รัก

“อะไรนะ เกิดอุบัติเหตุรี ตายไหม”

“ไม่ตาย”

“ฉันต้องเป็นตัวแทนบริษัทไปเยี่ยมพลอบขวัญหมอนั่น หน่อยไหม”

“ถ้านายว่างขนาดนั้น ไม่สู้รีบกลับไปเก็บกระเป๋าละ ตัว เครื่องบินจองให้นายแล้ว ตอนบ่ายสองโมง”

“กระชั้นขนาดนั้นเลย?”

“สิ่งที่ยืนเกิดอุบัติเหตุตอนเดินทางไปสนามบิน”

“แล้วนายยังจะให้ฉันไปอีก ผลประโยชน์นำหน้าจริง ๆ ด้วย พี่น้องมีไว้เพื่อหักหลัง”

เมิ่งจินเหยียนเปิดเอกสารเมื่อสักครู่ พลิกอ่านอย่างรวดเร็ว จากนั้นก็เซ็นชื่อด้วยลายมือมังกรเหินหงส์ร้ายที่มุมขวาล่างของ หน้าสุดท้าย ประทับตราเสียงดังตบ แล้วหยิบเอกสารอีกฉบับมา เปิดอ่าน...

พอมีคู่หูขึ้นก็ลืมพี่ลืมน้อง ผู้ชายนี่นะ เห็นรักรัฏญจนดีกว่า สหายจริงดังคาด

หมาเจ้าหมู่นตัวจากมาอย่างหมดอาลัยตายอยาก ทำงาน นอกสถานที่ก็ดีไปอย่าง จะได้ไม่ถูกวงให้เด็กเหลือขอร้องยังขึ้น ไม่หมดนั้นตามเกาะเกาะ

เมิ่งจินเหยียนมองตามเงาหลังของหมาเจาก่อนส่ายหน้า โทษขนาดนี้แล้วยังมีพฤติกรรมแบบนี้อีก ทั้งวันทั้งคืนแทบไม่มีอะไร น่าเอาเป็นเยี่ยงอย่างเลย

โครงการบุกเบิกครั้งนี้ถึงเทียนรับผิตชอบมาตลอด จู๋ ๆ หมาเจามารับเรื่องต่อย่อมมีบางเรื่องไม่กระจ่างชัดแจ้ง ได้แต่พา

เลขานุการของสิงเทียนไปด้วย ทั้งคู่เก็บสัมภาระเรียบร้อยก็นั่งเครื่องบินมุ่งตรงสู่เมือง N

รสนิยมของสิงเทียนนั้นย่าแย่พอๆ กับรูปลักษณ์ภายนอกของเขา เลขานุการ...อาชีพรึบที่ต้องพาออกไปพบปะลูกค้าบ่อยครั้งที่จะช่วยสร้างเสริมบรรยากาศย่อมต้องเป็นสาวสวยทรงโต ก้นงอน หน้าตาจิ้มลิ้มงดงามราวบุปผาถึงจะถูก สิงเทียนดันเลือกผู้ชายที่แฝงอกแบนราบตรงหว่างขาโป่งนูน เย็นชาเสียยิ่งกว่าเกล็ดน้ำค้างแข็ง

ว่ากันว่าตัวคนสมดังชื่อเสียงเรียงนาม แต่คนแซ่เวิน (อบอู่) ทำให้ไม่ถึงได้เย็นชาขนาดนั้นเล่า

“ขอผ้าห่มให้ผมสักผืน หนาวนิดหน่อย”

“ได้ค่ะ กรณารอสักครู้”

เด่นชัดว่าเป็นวันในเดือนพฤษภาคม ทว่าห่ม่าเจ้าสัมผัสได้ถึงแรงกดอากาศต่ำที่เวียนวนอยู่บริเวณโดยรอบ หนาวเหลือเกิน...

เขาไม่ใช่คนอยู่เจียบๆ คิดเอ๋ยปากสนทนากับเวินเหวินหลายหน แต่พอเห็นใบหน้าด้านข้างที่เย็นชามืดตึ๋มของเวินเหวินก็ได้แต่หุบปากโดยดี อย่างนั้นนอนดีกว่า เมื่อคืนไม่ได้หลับทั้งคืนนอนชดเชยให้เพียงพอจะได้มีแรงเจรจาธุรกิจ

นอนหลับไปหนึ่งตื่น เครื่องบินก็ลงจอดแล้ว ห่ม่าเจ้ารีบลากกระเป๋าสัมภาระลงจากเครื่อง เวินเหวินติดตามอยู่ด้านหลังห่างไปไม่ถึงสองก้าว

เคราะห์ดีมีเวินเหวินเป็นเครื่องปรับอากาศเคลื่อนที่อยู่ด้วย นอกสนามบินดวงอาทิตย์ร้อนแรงแผดกล้ำส่องเหนือกระหม่อม ห่ม่าเจ้ากลับไม่รู้สึกร้อนสักนิด

รออยู่สักพักใหญ่ รถถึงเคลื่อนเข้ามา ทั้งสองคนนั่งในรถ
เล่นตรงสู่โรงแรม

“ฉันกลับห้องไปพักผ่อนก่อน อาหารเย็นไม่ต้องเรียกฉัน
นายไปกินเองก็แล้วกัน”

หม่าเจาพูดจบก็ปิดประตูดังปัง

เวินเหวินยืนนิ่ง จ้องมองประตูที่ปิดสนิทแน่นบานนั้น ผ่าน
ไปเป็นครู่ถึงใช้คีย์การ์ดเปิดประตู

หม่าเจาเปลือยท่อนบน พันท่อนล่างด้วยผ้าเช็ดตัวออกจาก
ห้องอาบน้ำ พอเงยหน้าก็เห็นเวินเหวินนั่งหลังตรงแน่วอยู่บนโซฟา
ถือถ้วยชาเย็นชืดจิบอย่างใจเย็น อดสะดุ้งตกใจไม่ได้

“นายเข้ามาได้ไง”

“ที่นี่ก็เป็นห้องของผม” เวินเหวินวางถ้วยชาลง

“อะไรนะ บริษัทเราจนขนาดห้องในโรงแรมก็จองไม่ไหวแล้ว
หรือ” หม่าเจาแทบคลั่ง

“ห้องเต็มครับ” เวินเหวินตอบเสียงสุขุม

“เปลี่ยนไปโรงแรมอื่นไม่ได้หรือไง”

หม่าเจายกแขนก่ายหน้าผากให้เขาอยู่ห้องเดียวกับเวินเหวิน
เขาจะถูกแซ่แข็งจนกลายเป็นแท่งไอติมตอนดึกตื่นเที่ยงคืนหรือไม่
“ตามผมแล้ว”

เวินเหวินพูดจบก็ล้วงกางเกงในสะอาดตัวหนึ่งจากกระเป๋า
เดินทาง เดินผ่านหม่าเจาไปเข้าห้องน้ำ

หม่าเจาประหลาดใจที่พบว่า แท้จริงแล้วบนโลกนี้ยังมีคน
ปากหนักเสียยิ่งกว่าเมิงจินเหยียนอยู่อีก

ภายในห้องมีสองเตียง หม่าเจาเผด็จการครอบครองเตียงที่

ชิดกระจกบานยาวเกือบถึงพื้น

พอแหงนหน้าก็มองเห็นท้องนาประดับด้วยดวงจันทร์
 สุกสว่างและหมู่ดาวระยิบระยับราวกับอณูเม็ดทรายดาราดาษ
 กลาดเกลื่อนบนแผ่นฟ้าที่ถูกย้อมด้วยหมึกสีนิล กะพริบวิบวับ
 ส่องประกายพร่างพราว

หมาเจาขึ้นชอบท้องฟ้าเช่นนี้ งงถามจนทำให้ผู้คนเคลิบเคลิ้ม
 มัวเมา

เมื่อวินวินเซ็ดผมเดินออกมา หมาเจาก็หลับไปแล้ว จึง
 ปิดไฟ นั่งเล่นโทรศัพท์มือถือตรงข้างเตียง รอจนผมแห้งแล้วก็เข้า
 นอน

กริ่ง! กริ่ง!

เสียงกริ่งนาฬิกาปลุกที่ร่ายวันพันปีไม่เคยเปลี่ยนของหมาเจา
 ดังขึ้นตอนแปดโมงตรง ปลุกสองคนที่ยังหลับใหลให้ทยอยตื่นขึ้น

เมื่อคืนหลับผล็อยไป เอกสารอยู่ในกระเป๋าเดินทาง ไม่ได้
 แตะต้องแม่แต่น้อย หมาเจาได้แต่ใช้เวลาอย่างเต็มที่ระหว่างเข้า
 ห้องน้ำและรับประทานอาหารเช้าอ่านเอกสารข้อมูลอย่างละเอียด
 หนึ่งเที่ยว กระทั่งเครื่องหมายวรรคตอนก็ไม่ตกหล่น

เคราะห์ดีที่เขากอดขาพระพุทธรูปเมื่อจวนตัว² ผนวกกับกรรม
 เป็นเลิศ พุดเป็นน้ำไหลไฟดับของวินวิน การเจรจันครั้งแรกจึง
 ผ่านไปอย่างราบรื่น

หมาเจายิ้มระรื่นหน้าบานกลับโรงแรม ทันทีที่เดินเข้าโถง

² ปกติไม่เคยเตรียมตัว พอเวลากระชั้นชิดถึงได้เริ่มตระเตรียม

รับรองก็ได้กลิ่นอายอันคุ้นเคย จึงตะโกนก้องในใจ หันขวับไปมอง
สี่ทิศอย่างตื่นตัว เพราะหัดที่ไม่เห็นเงาร่างน่ารังเกียจนั้น

อยากกินข้าวกลางวันพร้อมweinwein แต่หาเจ้าตัวไม่พบ
หมาเจ้าคร้านจะวิ่งออกไปสักเที่ยว จึงโทรศัพท์เรียกบริการลูกค้า
ของโรงแรม

ดังต้อง!

ไม่ถึงห้านาที กริ่งประตูก็ดังขึ้น จะเร็วเกินไปหน่อยกระมัง
“ทำไมเป็นนายล่ะ”

พอเปิดประตูก็เห็นว่าไม่ใช่บริกร แต่เป็นวังให้ทำให้เขา
หวาดกลัวจนหลบแทบไม่ทัน หมาเจ้าสะดุ้งโหยง ถอยกรูดต่อเนื่อง
กระทั่งประตูก็ลื้มปิด

วังให้เดินยืมเข้าประตูมา ยังไม่ลืมลงกลอนประตูเสียด้วย
สาวเท้ายาวสองสามก้าวตามติดรวบหมาเจ้าเข้าสู่อ้อมอก

หมาเจ้าดิ้นรนสุดกำลังในแผงอกวังให้

“อย่าคิดว่านายแรงเยอะแล้วฉันจะกลัวนายนะ ปล่อยัน”

“ไม่เจอกันสองวัน คุณไม่เชื่อฟังแล้ว” วังให้ยิ้มพลางตบลูบ
บั้นท้ายหมาเจ้า

“ไอ้อุบาทว์! ใครให้สิทธิ์นายตะต่องฉัน” หมาเจาน้ำตา
ตกใน ทำไมอายุมากกว่าวังให้หนึ่งรอบ แต่พลังกำลังด้นน้อยกว่า
หมอนี้ไม่ต่ำกว่าสองเท่า มักถูกกอดรัดเสียแน่นหนา ไม่มีแรง
ต้านทานสักนิด

“ผมตะต่องคนของผมยังต้องขอคนอื่นให้สิทธิ์อีกหรือ”
วังให้ถามยิ้มๆ

“ใครเป็นคนของนายกัน”

“เราเปลือยกายเปลือยใจต่อกันบนเตียงตั้งหลายครั้ง คุณยังเหนียมอะไรกันอีก”

“เพราะนายบีบบังคับฉัน นี่...ปล่อยฉันลงนะ นายจะอุ้มฉันไปไหน”

“เย็นแล้วคุณไม่สะดวก ผมขอบคุณกับคุณบนเตียงมากกว่า”

วังให้พูดแล้วโยนหมาเจ้าเลงบนเตียง จากนั้นจับขอบกางเกงตัวเองออกแรงดึงออก สองขาขาวโพลนตรงแนวและแก้มกันแน่น กระชับที่ห่อหุ้มอยู่ใต้กางเกงในสีเทารัดรีง บัดนี้เปลือยเปล่าไร้อาภรณ์ปกปิด

ไม่สนใจแล้วว่าช่วงล่างไม่ได้สวมกางเกง หมาเจ้าเลงลงจากเตียง ยังไม่ทันออกจากห้องก็ถูกรวบตัวกลับมา

วังให้ปลดเนกไทบนลำคอออก นำมามัดสองมือและหนีบตัวหมาเจ้าไวตรงหว่างขา ควบคุมร่างกายตอนล่างของหมาเจ้าไวอยู่หมด มือหนึ่งกดทาบบนลำตัวทำให้เขาขยับเขยื้อนไม่ได้ อีกมือหนึ่งลูบไล้อย่างเสน่หาบนต้นขาอันกระตุ้นอารมณ์กำหนดของหมาเจ้า รับรู้ถึงสัมผัสอันลื่นเรียบเนียนมือพลางทอดถอนใจ

“ไม่เจอคุณแค่วันเดียว ผมก็อยู่ไม่เป็นสุข งานการก็ทำไม่เสร็จ คุณว่าควรทำยังไงดี”

“ฉันจะไปรู้ได้ไงล่ะ รีบปล่อยฉันเร็ว ๆ เข้า!”

หมาเจาดั้นรอนอย่างคลุ้มคลั่ง ปากก็แผดร้องไม่หยุด รวากับปลาที่ถูกพันธนาการตรึงแน่น ดั้นรอนจนเหือกสุดท้ายยามใกล้ตาย

วังให้ถอดกางเกงในของหมาเจ้าออก เผยให้เห็นเนื้อบั้นท้ายขาวโพลนสองข้าง หมาเจ้าบิดตัวอยู่ตลอดเวลา ดั้นขยุกขยิกไม่หยุด วังให้หายใจอึดอัด ฟาดเพียะใส่แก้มกันเขาหนึ่งฝ่ามือ

“นายถึงกับกลัวดีฉันระอะ” จู่ๆ ก็ถูกฟาดกัน หมาเจาตะลึง
งัน จากนั้นก็ดิ้นรนหนักข้อขึ้น

“คุณว่าไม่ฟังจึงต้องถูกตี ไม่ตีก็ไม่จำ” เพิ่งสิ้นเสียง วังให้ก็
เงื้อมมือฟาดเพียะใส่แก้มกันอมชมพูอีกหนึ่งฝ่ามือ

“เหียด ใครเม่งว่าไม่ฟังอี! อา...ไ้อระยำ! นายลองตีฉันอีก
สิ”

ในฐานะชายอายุใกล้สี่สิบ การถูกไ้หนุ่มวัยยี่สิบกว่าฟาด
กัน ทำให้ศักดิ์ศรีของหมาเจาถูกบั่นทอนอย่างสาหัส

เพียะ!

“เหียด นายเม่ง! ลองตีอีกครั้งสิ”

วังให้ฟาดใส่อีกฝ่ามือ “พูดคำหยาบไม่ดีเลย!”

“ดีกับพ่อนายสิ!”

เพียะ!

“ฉันจะเอา กับพ่อนาย! วังให้ ปล่อยฉันไว้ย!”

“เอาผมให้ได้ก่อน ค่อยคิดเอา กับผม”

วังให้ไม่โกรธแต่กลับยิ้มในหน้า มือยังฟาดไม่หยุด เสียง
เพียะๆ ที่เกิดเพราะฝ่ามือกระทบแก้มกันช่างไพเราะจับใจนัก

เสียงสะท้อนกังวานไล่ดังขึ้นในห้องไม่หยุด เนื้อกันขาวผ่อง
อมชมพูค่อยๆ แปรเป็นสีแดงเข้ม รอยนิ้วมือที่ปรากฏสลับทั้งแนว
ขวางและแนวตั้ง เปี่ยมไปด้วยการสบประมาท ความรู้สึกทั้งเจ็บ
ทั้งชาส่งผ่านจากนั้นทำยขึ้นสู่ห้วงสมอง จากที่หมาเจาแหกปาก
บริภาษในตอนแรกกลายเป็นโอดโอยขอความเมตตา

“อย่าตีอีกเลย กันฉันเจ็บระบมเหลือเกินแล้ว!”

“ถ้าอย่างนั้นคุณสำนึกผิดหรือยัง”

“อืม ๆ”

หมาเจาริบบักหน้า ผู้รู้สถานการณ์คือผู้เจริญด้วยปัญญา รักรักษาตัวรอดเป็นยอดดี แม้หมาเจาเองยังไม่รู้เลยว่าตนเองทำอะไรผิดกันแน่ แต่ตอนนี้เขาอยากลงจากหลังเสือ หากไม่พยักหน้า แก้มกันได้แตกลายยับเยินเป็นแน่

พบพานวังให้เป็นเคราะห์ร้ายครั้งมโหฬารที่สุดในชีวิต เอาชนะวังให้ไม่ได้เป็นความอัปยศมากที่สุดในชีวิต สู้วังให้ไม่ได้เป็นความเจ็บปวดสาหัสที่สุดในชีวิต สรุปแล้ว วังให้เป็นหินขวางเท้าที่อัปลักษณ์ที่สุด แข็งกระด้างที่สุดในหนทางแห่งชีวิตของเขา

เห็นขอบตาแดงก่ำของหมาเจา สองแก้มเปรอะคราบน้ำตาล ริมฝีปากบางที่ถูกกัดจนแตก วังให้ก็รู้สึกปวดหนึบในใจ แต่คิดปราบพยศหมาเจา จำเป็นต้องใช้วิธีการแข็งกร้าวทำให้เขาเซ็ดหลาบ คนหลายใจเจ้าชู้ของเขา ไม่จับตาดูแค่สามนาทีก่อน เป็นไปได้อย่างยิ่งที่จะคลานขึ้นเตียงผู้หญิงใจง่ายมั่วไปทั่ว เขาไม่อาจยอมให้คนของเขาพัวพันกับคนอื่นมากเกินไป เพราะว่าเขาจะรู้สึกโกรธ

เมื่อได้ยินหมาเจาสะอึกสะอื้น ภายในใจของวังให้ก็อ่อนโยน ค่อย ๆ ลูบกันที่เขาตีจนบวมแดง ก้มหน้าลงจูบครั้งหนึ่ง ก่อนเอ่ยเสียงอ่อนว่า

“ตีบนตัวคุณ แต่เจ็บที่ใจผม”

“ฮึ!”

หมาเจาเบือนหน้าอย่างหยิ่งทะนง ตบหัวแล้วลูบหลัง เขาไม่เห็นแปลกหรอก

“อย่าโกรธเลย ขอเพียงคุณเชื่อฟัง ผมก็จะไม่ตีคุณอีก”

อุณหภูมิของแก้มก้นกลมกลิ้งที่ถูกเขาฟาดอยู่นานครั้งก่อน

วันสูงกว่าส่วนอื่นอยู่บ้าง สันระริกจากการจับไล่ของวังให้ เจ้า
ลูกชายช่วงล่างแน่นตึง ความรู้สึกพึงพอใจท่วมท้นในใจ ตื่นเต้น
เสียยิ่งกว่าได้เซ็นสัญญาสืบล้าน

“อือ...อา...”

มือของวังให้ราวกับมีประจุไฟฟ้า บริเวณที่ถูบลไล่ทั้งขาทั้งคัน
ยุบยิบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อช่องหุถุธรรัศถูกปลายเล็บเขี่ย
กระตุ้นแผ่วเบา ความปรารถนาที่พยายามสะกดกลั่นวิ่งพล่านออก
มาเป็นระยะ น้องชายได้หว่านขาเริ่มต้นตัว

“คุณอยากแล้วหรือ” วังให้สอดนิ้วชี้เข้าไปกดนวดส่วนลึกใน
ร่องกันของห่ม่าเจ้า

พรงนี้ยังต้องทำงานและวังให้เป็นสัตว์ป่า คิดถึงสองจุดนี้
เพลิงกำหนดของห่ม่าเจ้าก็ถูกราดรดจนดับมอด ยอมทนต่อความ
อดสูในใจ เอ่ยเสียงอ่อนว่า

“พรงนี้ฉันยังต้องทำงาน ทำไม่ได้แล้วจริง ๆ!”

โรมรันพันตูกับห่ม่าเจามานานถึงเพียงนั้น แค้นห่ม่าเจายก
สะโพกขึ้น วังให้ก็รู้ว่ามันท้าทายหรือไพร่รักกันแน่ที่คัน

คลายมือออกจากห่ม่าเจ้าแล้วลุกขึ้นยืน ถอดกางเกงออก
ให้ส่วนที่เหี้ยมดิ่งชูชันอยู่ตรงไบหน้าห่ม่าเจ้า แล้วแอ่นบั้นเอวครึ่ง
หนึ่งอย่างหยาบโลน

“แต่ว่ามันแข็งแกร่งขนาดนี้แล้ว คุณว่าจะทำยังไงดี”

กลิ่นกามรัญจวนเข้มข้นโชยแตะจมูก มองท่อนกำยำใหญ่โต
ที่โกล่เพียงลัดนิ้วมือ ห่ม่าเจากลืนน้ำลายเอื้อม ความรู้สึกโหวงหวือ
พุ่งขึ้นในร่าง แม้ไม่อยากยอมรับ แต่ปฏิกิริยาตอบสนองทางกาย
บอกเขาอย่างลัดยั้งชื่อว่าเขากระหายใคร่อยากให้มีอใหญ่ช้อนนี้

ชัดเจนลูปไล่สัมผัส ให้แท่งเนื้อหยาบแข็งร่อนนบเข้าไปในร่างกาย
ตน

“นายพิการรีใจ ไม่มีมือเหรอ” หมาเจาเอ่ยน้ำเสียงสั้นพลาง
เบือนหน้าหนี

“ผมรักและทะนุถนอมถึงได้ยอมปล่อยบันท่ายคุณไป คุณ
ควรใช้ของแบบเดียวกันมาชดเชยผมไหม” วังให้จ้องริมฝีปากเล็ก
แดงระเรื่อของหมาเจา

“อย่าเพื่อเจ้าน่า ไม่ได้เด็ดขาด”

หมาเจาถูกสายตาใจแจ้งโลมเลียจนขนลุกขนพอง ถอยกรูด
ต่อเนื่อง ให้ใช้ปากหรือ ล้อเล่นอะไรกัน ปากของเขามีไว้กินข้าว
ไม่ได้มีไว้กินอวัยวะเพศที่สกปรกของผู้ชายสักหน่อย

เหมือนรู้ว่าหมาเจากำลังคิดอะไรอยู่ วังให้ก็ไม่บีบบังคับเขา
มองมือที่กุมน้องชายแล้วเอ่ยว่า

“ผมให้สองทางเลือก ไม่ใช่ปากก็ใช้มือ”

“นายมันโรคจิต ตัวเองไม่มีมือรีใจ”

หมาเจาอายุปุนี่แล้ว ยังไม่เคยใช้มือช่วยบำบัดความใคร่
ให้ใครมาก่อน กระทั่งตัวเขาเองก็ทำน้อยนิด ปกติเมื่อเกิดอารมณ์
ความต้องการก็ออกไปหาคุุษาเสพสุขให้สมอุรากันสักครั้ง

ประหวัดถึงบรรดาสาวสวยที่เคยมีความสัมพันธ์ทางกายกับ
เขาหลายต่อหลายครั้ง จิตใจก็อ่อนล้าจนถอนหายใจเอือก นับ
ตั้งแต่ถูกวังให้เกาะติดแล้ว เขาก็ไม่มีโอกาสสอดใส่ช่องหลืบอุ่นลื่น
ของผู้หญิงเหล่านั้นอีกเลย เจ้าลูกชายที่เคยผาดในสนามรักมา
นานหลายปีก็ไม่มีโอกาสสำแดงความเป็นชายอีกต่อไป

จุมูกแลบร้อน น้ำตาแทบหยดเผาะอยู่รวมร่อ

พอเห็นสีหน้าท่าทางจมในภวังค์ของหมาเจา วังให้ก็ยิ้มอย่างปลาบปล้มยินดี ลุงช่างน่ารักเสียจริง โชคดีที่เขาตาแหลมในตอนแรก จึงไม่พลาดจากกันไป

“นายยิ้มอะไร”

หมาเจาเียนวบกกลางสันหลัง แค่เพียงวังให้ยิ้ม เขาต้องประสพหายนะแน่ เบาหน้อยก็เสียสติ หนักหน้อยก็บั่นท่ายบาดเจ็บฟกซ้ำ

“มีใครเคยบอกใหม่ว่าคุณน่ารัก” วังให้ถาม

หมาเจาค้อนปะหลับปะเหลือก เลือกที่จะทำเป็นหูหนวกตาบอด ลอบดิงทางเก่งขึ้นมาสวมจนเรียบร้อย “จะบอกให้ละ ทางที่ดีนายออกไปให้เร็วที่สุด ห้องนี้ไม่ใช่ฉันพักคนเดียว สักพักเขากลับมาเจอพวกเราในสภาพนี้ ถึงตอนนั้นโดดแม่น้ำเหลืองก็ล้างตัวไม่สะอาด”

“คุณหมายถึงคนที่ชื่อเงินเหวินนะหรือ” วังให้ล้วงคีย์การ์ดใบหนึ่งออกจากกระเป๋าเสื้อ “เมื่อครู่ผมพบเขาที่โถงรับรอง เลยลองใช้คีย์การ์ดห้องชุดสุดหรูแลกกับคีย์การ์ดห้องเตียงคู่ธรรมดาห้องนี้”

“เฮอะ! เขาไม่มีทางตกลงกับนายแน่ นายคิดว่าคนทั้งโลกเห็นเงินแล้วตาโตรีง” หากเงินเหวินแลกคีย์การ์ดกับวังให้ เมื่อครู่วังให้ก็คงไม่ต้องเคาะประตู เปิดเข้ามาเองก็ได้แล้ว

“เขาไม่พูดพร่ำทำเพลงก็แลกกับผม”

“อะไรนะ เขาไม่รู้จักนายสักหน้อย แลกคีย์การ์ดกับนายได้ยังไง”

“เพราะผมบอกเขาว่าผมทำให้คุณโกรธ หลายวันมานี้คุณ

เอาแต่หลีกเลี่ยง ไม่ยอมรับโทรศัพท์ ไม่ตอบข้อความ ผมร้อนใจเหมือนถูกไฟลน จึงต้องบินมาเพื่อขอโทษคุณ เขาซึ่งในความจริงใจของผม ก็เลยแลกคีย์การ์ดกับผม”

“อะไรนะ” หมาเจาะกระดิ่งขึ้นจากเตียง มองวังไห้จากที่สูง “นายถึงกับเล่าเรื่องของเราให้เวินเหวินฟังหรอ แถมแต่งเสริมเติมเรื่องใส่น้ำมันเติมน้ำส้มอีก”

“ผมแค่พูดไปตามความจริง”

“พูดไปตามความจริงกับผีนะสิ ฉันไม่ได้เป็นอะไรกับนายสักหน่อย นายรีบไปอธิบายกับเวินเหวินให้ชัดเจนเลยนะ นายหน้าด้านหน้าไม่อาย แต่ฉันยังต้องรักษาหน้า”

“เขารับปากกับผมว่าจะเก็บเป็นความลับ”

“ผายลม! รับปากนี่กินได้ไหม ฉันสาบานแล้วยังบิดพลิ้วได้เลย นายรีบไปอธิบายกับเขาให้กระจ่างเลยนะว่าฉันกับนายอย่างมากก็เป็นแค่คู่นอนกัน ไม่ใช่คนรักกันเด็ดขาด”

วังไห้เลิกคิ้วจนหน้าผากย่นเป็นริ้ว “หรือคุณคิดว่า คำว่า ‘คู่นอน’ น่าฟังกว่า ‘คนรัก’ ”

“คู่นอนก็หมายความว่าเราแค่แสวงหาความสุขสมทางร่างกาย แต่คนรักไม่เพียงแสวงหาความสุขทางกาย ยังต้องการความสอดคล้องต้องกันทางจิตใจด้วย”

หมาเจามองวังไห้ในสภาพเสื้อผ้าไม่เรียบร้อยอย่างรังเกียจว่ากันตามจริง วังไห้มีรูปลักษณ์ที่ดูโดดเด่นทีเดียว รูปร่างตระหง่านสูงใหญ่ จมูกโด่งเป็นสัน โดยเฉพาะดวงตาริยาคู่ นั้น เพียงขยิบตาเบา ๆ ก็กระชากจิตวิญญาณผู้คนได้

แรกเริ่มเดิมที ก็เพราะดวงตาคู่ นี้ ทำให้เขาประชิดใกล้อย่าง

หน้ามิดตามัววากับภูตผีครอบงำจิตใจ เขาซึ่งชื่นชอบผู้หญิงมาตลอด เมื่อฤทธิ์แอลกอฮอล์แล่นขึ้นสมองก็ถึงกับเกิดความสนใจในตัวผู้ชายคนหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นกระดุกไหปลาแร้วอันเย้ายวนใจที่โผล่พ้นคอเสื้อ หรือช่วงสะโพกกลมกลิ้งแน่นตึงและช่วงขายาวที่ห่อหุ้มด้วยเนื้อผ้าบางเบารัดตึง ไม่มีที่ใดไม่ทำให้หมาเจาเล็ดลมสูบฉีดพลุ่งพล่าน หายใจกระชั้น เขาเดินเข้าหาทักทายตีสันทักกับวังให้อย่างมีนงนเลอะเลือน ไม่รู้ด้วยเหตุใด คุยไปคุยมาก็มาคุยถึงในโรงแรมกันเสียแล้ว

ปิดประตูห้องแล้ว ทั้งคู่กอดกันกลม จูบกันอย่างดูดดื่มต่างคนต่างปลดปล่อยเสื้อผ้าของอีกฝ่าย ตวัดลิ้นลิ้มรสน้ำลายในปากของกันและกันอย่างหื่นกระหายคลุ้มคลั่ง แลกลิ้นพลางเดินเข้าหาเตียง ท่อนล่างขยายตัวจนบวมแดงเหมือนท่อนเหล็กที่ถูกเผาอย่างไรรอยนั้น อยากสอดใส่เข้าสู่ช่องทางอันอบอุ่นบีบรัดอดใจรอไม่ไหวกดวังให้ลง จับสองขาวังให้ไว้มันหวังแยกออก

วินาทีถัดมา เขารู้สึกว่าฟ้าพลิกแผ่นดินหมุน ตำแหน่งของทั้งคู่สลับผลัดเปลี่ยนอย่างน่าอัศจรรย์ วังให้ซึ่งเมื่อครู่ยังน่าเอ็นดูพรราวเสน่ห์ยั่ววน ชั่วพริบตากลับยื่นกรงเล็บหมาป่าออกมาเสียแล้ว จ้องมองเขาพลางเลิ่ควัย ยิ้มอย่างปีศาจชั่วร้าย

“ลุงต้องแยกแยะบนล่างให้กระจ่างหน่อยนะ!”

หลังจากนั้น ครั้งแรกของเขา--หมายถึงทางประตูหลังนั่นแหละ ก็ถูกเสือดาวล่าเหยื่อที่คลุ่มตัวด้วยหนังแกะปล้นชิงไป

คืนนั้น ร่วมรักกันถึงครั้งที่สาม ด้วยความเมามายผสมกับเหนื่อล้าแทบตาย เขาก็สลบไป จึงไม่แน่ใจว่าวังให้ได้เขาไปกี่รอบเมื่อเขาฟื้นขึ้น วังให้ยังคงจับต้นขาเขา ชะมັกเขม้นชักเข้าชักออก

ยัดเยียดความเป็นชายเข้าไปในบั้นท้ายเขาอย่างต่อเนื่อง แม้เขาจะชอบผู้หญิงและร่วมสังวาสกับวังไให้เป็นหนแรก แต่ทำกับผู้ชายก็ช่างสบายเสียจริง ระดับความสบายไม่เป็นรองเหมือนขณะที่ทำกับผู้หญิง

เขาถูกกระแทกกระทั้นจนครางเสียงพรวด สองขาสั่นสะท้านไว้เร็วแรง บั้นท้ายและแผงอกเหนอะหนืดไปด้วยคราบน้ำรัก หลังจากเขาและวังไให้พุ่งทะลักพร้อมกันแล้ว เขาก็สลบไปอีกครั้ง

ตื่นขึ้นมาเป็นช่วงเที่ยงของอีกวัน วังไให้ยังคงหลับอยู่ เขาจำได้อย่างวางใจว่าตนเองเป็นฝ่ายเกาะเกาะวังไให้ก่อน ถูกคร่อมก็ได้แต่โทษตนเองว่าสมน้ำหน้า ใครใช้ให้เขาไม่มองให้ชัดแจ้งเสียก่อนว่าอีกฝ่ายเป็นกะหรือเป็นหมาป่า ช่างเถอะ ถือเสียว่าถูกหมากัด อย่างไรเสียเมื่อคืนเขาก็ถึงอกถึงใจดี เก็บเสื้อผ้าที่กระจัดกระจายบนพื้นขึ้นมาสวมอย่างรวดเร็ว จากนั้นก็เดินกระเด้งกระแฉ่งจากมา

หมาเจ้าคาตไม่ถึงโดยสิ้นเชิงว่าจะได้พบวังไให้อีกเป็นครั้งที่สอง ที่ลานจอดรถของคลับ วังไให้กำลังยื้อยุดจุดกระชากกับผู้หญิงคนหนึ่ง รถของเขาจอดอยู่ตรงหน้านั้นเอง คิดจากไปต้องเดินผ่านพวกเขาเสียก่อน หมาเจ้าเห็นทั้งคู่ทะเลาะกันรุนแรง น่าจะไม่ทันสังเกตตนเองที่ยกกระเป๋าน้ำขึ้นบังใบหน้าขณะสวท่ายาว ๆ ก้าวไปเปื้อนหน้า

เพิ่งเจียดไให้กับวังไให้ กำลังจะเดินผ่านไปก็ถูกคว่ำหับวินาที่ถัดมาถูกโอบกอดเข้าสู่อ้อมอกแข็งแรง อีกวินาที่ถัดมาอีก--ท่ามกลางเสียงกรีดร้องของผู้หญิง ปากของหมาเจ้าก็ถูกประกบแผ่วเบาด้วยริมฝีปากทั้งอุ่นทั้งเย็น

เด่นชัดว่าออกแรงสักเล็กน้อยก็ผลักรอกได้ แต่เห็นดวงตา
เรียวราวกับจันทร์เสี้ยวเปล่งประกายไฟฟ้าหมื่นโวลต์ของวังไห้คู่ นั้น
แล้ว มือไม้ก็คล้ายถูกแช่แข็งไม่อาจยับเยียน จนได้สติก็เป็นเวลา
ห้านาทีให้หลังแล้ว เขาไม่พูดอะไรทั้งสิ้น ไม่ทำอะไรทั้งนั้น ขมิบ
กันแน่นพลางตาดูตาเหลือกเผ่นแนบ

กล่าวกันว่า สตรีเป็นบ่อเกิดแห่งหายนะ บุรุษก็ไม่ต่างกัน
เรียกหายนะก็ไม่เชิง เป็นภัยพิบัติโดยแท้ต่างหาก

จุมพิตราวกับแมลงปอแต่น้ำในลานจอดรถครั้งนั้น ก่อความ
สมองเขาอยู่หลายวัน ด้วยความโมโห เขาจึงมัวอยู่กับสาวงาม
หลายคนในคลับถึงสองวัน พอออกมา ก็อ่อนล้า ไม่มีเรี่ยวมีแรง
หลงเหลือแม้แต่เนื้อ

เกือบสี่สิบปีก่อนหน้าผ่านพ้นมาได้อย่างราบรื่น นอกจาก
ไม่ได้แต่งเมียมีลูก ทุกอย่างก็สมบูรณ์แบบดี ใช่ว่าเขาหาภรรยาไม่
ได้ เป็นเพราะแต่ไหนแต่ไรมาเขาคงไว้เพียงท่าทีเล่น ๆ เรื่องรัก ชีวิต
มนุษย์นั้นสั้นนัก ไม่ควรเสียโอกาสแสวงหาความสำราญ ผูกมัด
กักขังตนเองในสุสานแห่งการสมรสเสียเร็วขนาดนี้ สมองต้องมี
ปัญหาเป็นแน่

หมาเจ้ารู้สึกละดอดว่าตนเองเป็นคนปกติธรรมดาที่มี
ทัศนคติถูกต้อง เรื่องผิดปกติประเภทนี้ ไม่ว่าจะอย่างไรเขาก็กระทำ
ออกมาไม่ได้ ดังนั้นฉายาอดหนุ่มโสดเนื้อทองคงอยู่คู่กับเขา
ตลอดเวลา สิบกว่าปีแล้ว เขายังคงไว้หวังไว้พะวงเป็นอิสระเสรี

แต่ความคิดเช่นนี้พังทลายลงเมื่อเห็นวังไห้หนึ่งในห้องทำงาน
ท่านประธานของโรงแรมหวงเทียน

“เอากับแม่งสิ!”

“เออะไรนะ”

“เอากับเทวดานะสิ ยังเอากับใครได้อีก”

“กระทั่งผมยังเอาไม่ได้ คิดจะเอากับเทวดารึ วันไหนสองขาของคุณขึ้นคร่อมผมได้ก่อน แล้วค่อยคิดเถอะ”

“นายยุ่งอะไรด้วย ใอนั้นของฉันอยู่บนตัวฉัน ฉันอยากจะเอาใครก็เอาคนนั้น นายเจ้มาจากไหน มีสิทธิ์อะไรมาแสร้งเรื่องของฉัน”

วังให้ส่ายหน้า “ลุง เมื่อไหร่จะหลาบจำว่าอย่าพูดเอาแต่สะใจ”

“นายรู้ได้ไงว่าฉันอยู่ที่นี้”

“แม้อยู่ไกลพันลี้ แต่ผมยังสัมผัสได้ถึงหัวใจอันเร่าร้อนที่อยากพบผม”

วังให้ไม่มีวันบอกหมาเจาเด็ดขาดว่าเมื่งฉันเหียนแพรงพรายขาวนี้ให้

“นายคิดว่าฉันโง่หรือไง”

“ในใจผม คุณเป็นเจ้าของที่มน้อยตลอดกาล”

หมาเจากุมปากพุ่งเข้าห้องน้ำ ก้มอาเจียนตรงชักโครกอยู่ครึ่งค่อนวันกว่าจะออกมา สีหน้าระทมทุกข์ผนวกกลัดกลุ้ม

“ถือว่าฉันขอร้องละ ท่านประธานวังให้ ผู้จัดการวังให้ คุณชายใหญ่วังให้ นายปล่อยฉันไปเถอะ ฉันสามสิบแปดแล้ว เกิดเร็วกว่านี้ไม่กี่ปีก็เป็นพ่อนายได้ ด้านนอกนั้นสาวสวยหนุ่มหล่อ มากมี นายแค่กระดิกนิ้ว พวกนั้นก็รีบถอดเสื้อจนเกลี้ยงปิ่นขึ้นเตียงนาย ทำไมนายถึงคิดไม่ตก ทำไม่ต้องเอาฉันให้ได้แบบนี้ ฉัน

นะทั้งแกและอัปลักษณ์ ทั้งเจ้าชู้หลายใจ ทั้งสำส่อน จำนวนผู้หญิงที่เคยคบมีนับไม่ถ้วน นายคนสะอาดแบบนี้อย่าเข้ามาคลุกคลีเลย ฉันจะทำให้นายแปดเปื้อน”

วังให้จ้องหมาเจ้าที่พยายามใส่ร้ายป้ายสีตัวเองสุดฤทธิ์ด้วยความสุขุมตั้งใจ ยิ่งมองยิ่งรู้สึกว่าการตรงหน้านี้ช่างน่ารักเหลือเกิน หมาเจ้าไม่ทันสังเกตเลยว่าวังให้มองเขาอย่างขบขัน ยังคิดว่าคำพูดจากใจจริงทำให้วังให้ซาบซึ้ง รีบจู๋จุ่มตอนได้เปรียบ เอ่ยพลางน้ำนุ๋นน้ำตานองหน้าต่อไปว่า

“อีกไม่กี่ปี สมรรถภาพทางเพศของฉันก็จะลดลง เต็มเต็มความปรารถนาอย่างหมาป่าอย่างเสียของนายไม่ได้ นายต้องสำนึกเสียใจแทบไม่ทัน ฉันไม่อยากทำร้ายนาย อย่ามาตามตี้อีกเลย ปล่อยฉันเถอะ ถือว่าปล่อยตัวนายเองด้วย ฟังคำเกลี้ยกล่อมของฉันสักครั้ง เหลือทางรอดให้ตัวเอง อย่าอวดอุตุนภัยในตรอกกำว้าขามร่างกายแก่หง่อมเช็กซ์เสื่อมของฉันไป นายจะพบว่าโลกภายนอกนี้หนอช่างหลากหลายสีสัน สว่างงามมีมากมายเหมือนเมฆ นายอยากได้ฝ้ายในสามพันก็ไม่ใช่ปัญหาเด็ดขาด...”

“พูดจบแล้ว?”

“อืม”

สีหน้าของวังให้อึมครึมไม่กระจำง หมาเจ้ากลืนน้ำลายเอือกและไม่รู้ว้าวังให้หมายควมว่าอย่างไร หมาเจ้าใส่ร้ายตนเองแบบสาตเสียเทเสีย ทำลายภาพลักษณ์อันสูงส่งเลิศล้ำของตนโดยไม่อินังขังชอบ มากน้อยวังให้ก็น่าจะซาบซึ้งบ้าง นี่เป็นคำพูดจากใจจริงของเขาทีเดียว!

ตอนที่ 2

**“ฟังคำพูดของคุณแล้วผมตื่นตันมาก ได้ยินมาว่าคุณ
บรรยายสรรพคุณตัวเองว่าหล่อเหลา งามสง่า กิริยางดงามและมี
เสน่ห์ที่สุด คิดไม่ถึงว่าเฟือผมแล้ว คุณถึงกับใส่ร้ายป้ายสีตัวเอง
อย่างกับโคลนตมเน่าเหม็นบนพื้น น้ำจิตน้ำใจยากกระทำได้ครั้งนี้
ผมรับไว้แล้ว”**

วังให้กล่าวอย่างซาบซึ้ง

“ไม่ต้องเกรงใจ จันแค่เวทนาไม่อยากเห็นคนหนุ่มซึ่งดีมาก
อย่างนายเดินในทางที่ไม่อาจหันหลังกลับ”

หม่าเจาเองวังให้พาลงตีสีหน้าเหมือนวังให้เป็น ‘เขาวชน
พอสังสอนได้’

“ก็แบบนี้แหละ เรื่องราวที่เกิดขึ้นในช่วงนี้ให้ถือว่าเป็นหมอก
ควันบางเบาซานสลายไปพร้อมสายลม นายก็อย่าคิดมาก ตอน
แรกใครจะคิดว่าการพบกันอย่างผิดพลาดโดยบังเอิญเพียงครั้ง

เดี๋ยวจะบ่มเพาะจนกลายเป็นผลลัพธ์ในตอนนี้นี่แหละ นี่เป็นเพราะพระเจ้าลิขิตชะตากรรมผิดพลาด ในเมื่อพวกเราค้นพบแล้ว ก็สมควรรีบแก้ไขให้ถูกต้องทันกาล นับจากนี้ไปนายเดินบนหนทางแห่งอนาคตอันรุ่งโรจน์ของนาย ฉันเดินบนสะพานไม้อันโดดเดี่ยวของฉัน เราต่างคนต่างเดิน เจอะเจอกันที่อื่นก็ถือเสียว่าไม่รู้จักกัน”

“ได้ลุง ผมก็ไม่ฝืนใจคุณ ประคองอยู่ทางนั้น”

“อย่างงั้น พวกเราก็บอกลากันตรงนี้” หม่าเจาว่าพลางกระดกถอยหลังไปพลาง

วังให้ยืมขณะโบกมือให้หม่าเจา

“มีวาสนาค่อยพบกันใหม่!”

หม่าเจาพุ่งตัวออกจากห้องรวากับถูกไฟลนกัน เข้ามาอยู่ในลิฟต์ ลงมาจนถึงชั้นล่าง พอประตูลิฟต์เปิดก็พุ่งตัวออกจากโรงแรมวิ่งหัวซุกหัวซุนอยู่ห้านาทีกว่า ถึงได้หยุดหอบแฮก ๆ

แฮก ๆ ๆ...เหนื่อยจะตายอยู่แล้ว พวกนักวิ่งมาราธอนวิ่งกันเป็นชั่วโมงได้อย่างไรนะ

พักอยู่เนิ่นนานถึงได้หายใจทัน แต่ขายังลั่นอยู่เล็กน้อย ได้แต่พักอยู่ได้รื้อไม่ต่อไป คนเราแก่แล้ว ไม่อยากยอมรับก็ไม่ได้

ตอนเขายังหนุ่มยังแน่น อย่าว่าแต่วิ่งหนึ่งพันแปดร้อยเมตรเลย แปดพันหนึ่งร้อยเมตรก็ไม่ใช่อุปสรรค

“ห้องรื้อแล้วนิดหน่อย มีร้านอาหารพอดี เข้าไปกินสเต็ก ตีมั้ไวน์แดง ฉลองที่หลุดพ้นจากทะเลระทมหลังถูกตามตีต่อมาสองเดือนดีกว่า”

หม่าเจาตบปิดกางเกง จัดกระชับเสื้อผ้า เหยหน้ายืดอกเดินอย่างองอาจห้าวหาญเข้าไปในร้านอาหาร

บรรยากาศภายในร้านดีมาก ประดับประดาตกแต่งอย่าง
หรูหราพิถีพิถัน บริเวณโดยรอบอวลด้วยกลิ่นหอมอ่อนๆ เคล้า
เสียงเพลงไพเราะแผ่วเบาขณะรับประทานอาหาร

ไม่เพียงเท่านั้น รสชาติอาหารก็ไม่เลว หมาเจาที่ไม่ได้หิว
มากนักยังกินชุดอาหารคู่รักจนเกลี้ยง อิ่มจนรอ

หลังอิมหมีพื้มันแล้ว หมาเจาก็นั่งอยู่สักครู่ ตากเครื่องปรับ
อากาศเย็นๆ ก่อนเรียกบริกรมาเช็กบิล

“คุณครับ เพราะวันนี้คุณเป็นลูกค้าคนที่หนึ่งร้อยของเรา จึง
ลดค่าอาหารให้ยี่สิบเปอร์เซ็นต์ ทั้งหมด 898 หยวนครับ”

“โอเค”

หมาเจาความหากระเป๋าสตางค์ในกระเป๋ากางเกงด้านหลัง
ว่างเปล่า?

ลูบๆ กระเป๋ากางเกงสองข้างด้านหน้า ก็ว่างเปล่าเหมือน
กัน!

“ถ้าไม่ได้พกเงินสด ร้านเรามีบริการบัตรเครดิตด้วยนะ
ครับ”

“ฉันลืมพกกระเป๋าสตางค์มาด้วย บัตรกับเงินสดอยู่ในนั้น
หมด”

“จ่ายด้วยมือถือก็ได้ครับ จ่ายด้วยอาลีเพย์ก็สะดวกดีครับ”
จริงสิ มือถือ จ่ายด้วยโทรศัพท์มือถือก็หมดเรื่อง ทำไมเขา
จึงนึกไม่ถึง ร้านนี้ไม่เลวเลยจริงๆ พรักพร้อมทุกอย่าง

หาวินาทีหลังจากนั้น หมาเจาก็ยิ้มแหย่ ถามว่า

“ขอยืมโทรศัพท์โทร.ออกสักครั้งได้ไหม”

เมื่อครู่ออกมาอย่างรีบร้อนเกินไป กระเป๋าสตางค์เอ๋ย

มือถือเอเย่ นาฬิกาข้อมือเอเย่ ของมีค่าสักชิ้นไม่ได้ติดมือมาเลย
ไม่มีสิ่งของใช้ค้าประกันได้ ได้แต่โทรศัพท์ที่ให้นำเงินสดมาให้
จากนั้นค่อยรับตัวเขากลับไป

ยืนอยู่ตรงหน้าโทรศัพท์ หมาเจ้าคิดอยู่ครึ่งค่อนวัน ไม่รู้ว่า
จะโทร.หาใครดี

เวนเหวิน?

เขาก็อยากโทร.หาอยู่หรอก น่าเสียดายที่เขาไม่ได้จำ
หมายเลขโทรศัพท์ของเวนเหวินไว้ หากรู้แต่เนิ่นๆ ว่าจะมีวันนี้
ตอนแรกเขาน่าจะท่องจำให้ขึ้นใจ

“คุณครับ คุณค่อยๆ คิด ไม่ต้องรีบร้อน ไม่ต้องรีบร้อน”

บริกรยิ้มพลางจ้องเขาเหม็งอยู่ข้างๆ

หมาเจ้าถูกจ้างจนอับอายเป็นที่สุด มากินข้าวในร้านอาหาร
แต่กลับไม่มีเงินจ่ายค่าอาหาร เรื่องน่าอายขายขี้หน้าแบบนี้โดน
ป่านนี้เขาเพิ่งเคยพบเคยเจอเป็นหนแรก หากให้เหมิงจินเหยียน
และตัวนเจ้ารู้เข้า ไม่รู้จะหัวเราะขบขันเขาอย่างไรแล้ว

“บริกร ขอสั่งอาหาร”

ทันใดนั้น เสียงทุ้มเซ็กซีเปี่ยมแรงดังดุดก็แว่วมาเข้าหูโดย
ไม่ทันตั้งตัว ทะลุทะลวงไปถึงหัวใจ

“ฉันรู้จักคนนั้น รอก่อน ฉันจะไปขอยืมเงินจากเขา”

หมาเจ้าวางหูโทรศัพท์ลง สาวเท้ายาวเร่วรีไปทางคนที่นั่ง
อยู่ตรงมุม

“วังไ่ พอดีเลย นายก็มากินข้าวที่นี่หรือ”

หมาเจ้าไม่ทักไม่ทายเป็นคำ นิ่งเหมะลงตรงกันข้ามกับวังไ่
“ขอชุด A หนึ่งชุด”

วังให้สั่งอาหารแล้วเสร็จถึงได้มองมาที่หมาเจา แววดาออก
จะแปลกชอบกล

“สวัสดิ์ครับ ขอถามว่าคุณคือ?”

หมาเจาตะลึงงัน ยกมือขวาขึ้นโบกตรงหน้าวังให้สองครั้ง

“นายบ้าไปแล้ววรี”

“ช่วยเคารพกันด้วย พวกเราไม่รู้จักกัน” วังให้เอ่ยเตือนด้วย
สีหน้าเย็นชา

“ไม่ใช่ว่าความจำเสื่อมจริง ๆ หรอกนะ เมื่อกี้หกล้มในห้อง
หรือหัวไปกระแทกอะไรเข้า หรือว่านายดื่มน้ำแกงยาเมิง³ ลืม
เรื่องในอดีตจนเกลี้ยงแล้ว” หมาเจาถามแล้วหัวเราะ

“ผมไม่ให้ร่วมโต๊ะ เชิญคุณไปได้แล้ว”

วังให้ยกแก้วน้ำขึ้น จิบไปหนึ่งอีก มองหมาเจาด้วยสีหน้าไม่
ทุกข์ร้อน

การปฏิเสธติด ๆ กันของวังให้ทำให้รอยยิ้มบนใบหน้าของ
หมาเจาแขวนไว้ไม่อยู่แล้ว หนึ่งชั่วโมงก่อนยังตามติดเอาเป็น
เอาตาย ทำไมเพียงพริบตาถึงได้กลายเป็นคนละคนแบบนี้

แม่ง! นอนกับเขามาหลายร้อยครั้ง กระทั่งข้างล่างมีชนก่เส้น
ยังรู้กระจ่างชัดแจ้ง ถึงกับกล้าบอกว่าไม่รู้จักกันหรือ

ก็ได้ ไม่รู้จักก็ไม่รู้จัก อย่างกับว่าอยากให้ช่วยนัก ถ้าเขาไม่มี
เงินจ่ายค่าอาหาร ทั้งยังจำหมายเลขโทรศัพท์ของเวินเวิน เมิง
ฉินเหยียน ต้วนเจ้อ กระทั่งของพ่อแม่ตนเองไม่ได้ เขาคงสะบัด

³ ยาเมิงเป็นผู้ดูแลให้วิญญาณในนรกภูมิดื่มน้ำแกงลิ้มชาติลิ้มภพ ก่อนไป
เกิดใหม่

หน้าจากไปแล้ว ต้องเจียมเนื้อเจียมตัวแบบนี้ด้วยหรือ

“โลกหล้ากว้างใหญ่ถึงเพียงนี้ ได้พบเจอกันโดยไม่คาดคิดก็เป็นวาสนาอย่างหนึ่ง โบราณว่าไว้ดีเหลือเกิน ครั้งแรกแปลกหน้า ครั้งต่อมาคุ้นเคยไงล่ะ!”

“มีอะไรก็รีบพูด”

“ฉันอยากขอยืมเงินนาย 900 หยวน”

“ยืมเงิน?”

“อืม”

“ไม่ให้ยืม”

“แต่ไม่ก็ร้อยหยวนสำหรับท่านประธานผู้ยิ่งใหญ่แบบนาย ขนหน้าแข้งไม่ร่วงหรือมั่ง! อีกอย่าง...ใช่ว่าฉันยืมแล้วจะไม่คืน”

“ผมไม่เคยให้คนแปลกหน้ายืมเงิน”

“ແ່ງ! ดิฉันพวกเราก็คเคยถึงเนื้อถึงตัวกันมาก่อน ไม่ใช่ครั้งเดียวด้วย บอกว่าแปลกหน้าก็เกินไปหน่อย!”

มือขวาของวังไหย่ยกขึ้นเท้าคาง มองใบหน้าหมาเจาซึ่งเต็มไปด้วยความอกไหม้ได้ขมและไม่ได้รับความเป็นธรรม

“หนึ่งชั่วโมงก่อน จำได้ว่าใครบางคนบอกผมว่า นับจากนี้ไป เจอกันที่อื่นก็ถือเสียว่าไม่รู้จักกัน”

“ແ່ງ! ที่ให้นายป่วนหัวฉันอยู่ตลอดหรือ” หมาเจาชี้หน้าวังไหย่อย่างฉุนเฉียว

วังไหย่เอาแต่ยิ้มไม่พูดไม่จา เมื่อครู่ตอนหมาเจาหนีออกจากโรงแรม เขาก็เห็นกระเป๋าสตางค์และมือถือที่ถูกลืมทิ้งไว้บนโต๊ะ ในเมืองต่างถิ่นแห่งนี้ ไม่มีเงินยากอย่างก้าวแม้เพียงนิ้ว ด้วยกังวลว่าหมาเจาจะเกิดอุบัติเหตุ จึงขับรถตามคนที่วิ่งอย่างบ้าคลั่งบน

ท้องถนน

หม่าเจาเข้าร้านอาหาร เขาก็ลอบตามเข้ามา เพียงแต่นั่งในที่ลับตา ทุกชั้นทุกตอน หม่าเจาไม่ได้สังเกตถึงการดำรงอยู่ของเขาเลย แต่เขากลับเก็บทุกอิริยาบถทุกวาทะของหม่าเจาเข้าสู่สายตา

“ผมก็แค่ทำตามที่คุณขอร้อง” วังไห่มองหม่าเจาอย่างยั่วเย้า

“ตัดเรื่องส่วนตัวไม่พูดถึง เห็นแก่สัญญาความร่วมมือของสองบริษัทเรา ให้ฉันยืม 900 หยวนก็ไม่เกินเลยไปนัก” หม่าเจาเอ่ยอย่างมีน้ำใจ

“วันนี้ผมพบบัตรออกมาแค่ใบเดียว” วังไห่ล้วงบัตรเครดิตสีทองออกมา โบกต่อหน้าหม่าเจา “บัตรใบนี้มีเพียงสองคนที่ใช้ได้ หนึ่งคือผม อีกหนึ่งคือคนรักของผม”

วังไห่วางท้ายยวนกวนประสาตเสียจนน่าอึด หม่าเจากระพริบกระพริบ ขอยืม 900 หยวนต้องขายตัวให้เลยหรือ เขาราคาถูกขนาดนั้นเชียว? ล้อเล่นเวอร์วังอะไรกัน

“นายไม่ต้องให้ยืมแล้ว ฉันหาทางเอง” ชายชาติอาชานายยัดได้หัดได้ เขาไม่เชื่อหรือกว่าวันนี้จะจัดการเงินค่าอาหารมื้อนี้ไม่ได้

หม่าเจาขอบริกรใช้โทรศัพท์ ถูปากกาและกระดาษไปนั่งอีกฟาก เขาไม่เชื่อหรือกว่าวันนี้จะโทรศัพท์ที่ไม่สำเร็จสักสาย

วังไห่ดื่มด่ำกับกุ่มังกรสดใหม่นุ่มลิ้นรสโอชา พลางมองหม่าเจากัดปลายปากกาหน้าดำคร่ำเคร่ง ครุ่นคิดอย่างหนักถึงหมายเลขโทรศัพท์ของเพื่อนฝูงและคนในครอบครัว ชิดเขียน แก๊ปไปแก๊มา หลังจากเขียนเสร็จก็ยกหูโทรศัพท์ไลโทร.ไปที่ละหมายเลข ทว่าไม่มีสายไหนคุยได้นานติดต่อกันถึงสามสิบวินาที

ท่าเกาหัวเกาหมัดแปดด้านของหมาเจาะช่างน่ารักอย่างยิ่ง เป็นลูกอายุเกือบสี่สิบแล้ว ยังคล้ายเด็กไม่รู้จักโต ความหนักแน่นที่คนวัยนี้สมควรจะมีก็ไม่มีสักนิด แต่เขาต้นถูกปลูกที่เป็นแบบนี้ล่อลวงวิญญานเข้าให้

วังให้ไม่มีวันลืมความรู้สึกที่ได้เห็นหมาเจาะเป็นครั้งแรก

วันนั้นเป็นวันเกิดเพื่อนของเขา สถานที่จัดปาร์ตี้อยู่ในบาร์ชื่อ Catwalk ซึ่งมีชื่อเสียงที่สุดในเมือง C ที่นั่นเป็นแหล่งรวมของสาวสวยหนุ่มหล่อจากทั่วทุกสารทิศ ดีเจเลื่องชื่อ แดนเซอร์สาวเซ็กซี่เร้าร้อน อีกทั้งสาวเอบางร่างน้อยสวมบิกินีเต้นบิวดิสอย่างยั่ววนท่ามกลางผู้คนและเสียงดนตรีอิเล็กทรอนิกส์แดนซ์อีกที่กึกกักเขย่าอารมณ์

ไม่ต้องเอ่ยถึงบรรดาผู้หญิงในสถานบันเทิงเหล่านี้ ที่มาร่วมงานปาร์ตี้แต่ละคนก็สวยงามน่าดูชม รูปร่างกะทัดรัดทรงเสน่ห์ หอมก้นนอน ท่อนขาเรียวยาวที่ปรากฏนอกกระโปรงมินิและกางเกงขอตแพนค์ทำเอาผู้ชายที่อยู่ในงานเหลียวหลัง

แต่เขาไม่สนใจเลยสักนิดเดียว เฉลียวหน้ากับบรรดาสาวสวยที่เข้ามาตีสนิท ก็ทักทายปราศรัยอย่างขอไปที น้อยนักที่พบของแข็งแล้วยังคงหน้าทนต่อไปได้ อย่างไรก็ตามเสียผู้ชายในงานนี้ไม่ใช่หล่อเหลาก็ร่ำรวย ชื่นชอบคนหล่อก็เข้าหาคนหล่อ โปรดปรานเงินตราก็เข้าหาทายาทเศรษฐี เร่งทำเวลาล่าเหยื่อ ดีกว่าเสียเวลากับกอนหินแข็งที่จมในหลุมลั่วมมาสิบปี⁴

⁴ กอนหินที่ตกหลุมลั่วมักเปราะอาจมนหมิ่น เปรียบเหมือนผู้ที่ทำทีเลวร้ายและดีอรรัน

ไม่มีคนกวนใจ เขาเองก็ผ่อนคลายสำราญอุราดี

ในตอนนี้อง ผู้ชายร่างสูงโปร่ง ปากกว้างเอดคอด ก็เล่นเข้ามาอยู่ในสายตา

ภายใต้แสงไฟกะพริบระยิบระยับหลากสีสนในบาร์ไบหน้าหล่อเหลาของคนผู้นั้นเห็นได้รำไร ผิวพรรณขาวผ่อง เบ้าตาลึกสันจมูกโด่ง ริมฝีปากบางสีอ่อนราวกับดอกท้อเดือนสาม ชุ่มชื้นเป็นประกาย ยามเม้มแก้มเหล้าเบาๆ ทั้งรอยคราบเลือนราง วังให้กลิ่นน้ำลายเอือกฉับพลัน อยากพุ่งปราดเข้าไปแล้วใช้ปากตนเองทดแทนแก้มเหล้าไปนั้นนัก

เมื่อรู้ตัวว่ามีความคิดเช่นนี้ เขาก็ตะลึงงัน นั้นมันผู้ชาย สาวสวยตั้งมากมายในงาน ทำไมเขาไม่เกิดอารมณ์หุนหันพลันแล่นอยากแนบชิดสนิทใกล้ มีเพียงเห็นผู้ชายคนนี้ ช่วงล่างก็คึกคัก

ไม่รอให้ครุ่นคิดกระจ่างว่าเป็นผู้ชายทั้งแท่งมาตลอดยี่สิบกว่าปี ไฉนจู่ๆ ถึงเบี่ยงเบน ก็เห็นผู้ชายคนนั้นเดินด้วยฝีเท้าไม่มันคงมุ่งตรงมาทางเขา

เมื่อผู้ชายคนนั้นยิ่งเข้าใกล้ขึ้นเรื่อย ๆ หัวใจของเขาก็เต้นระส่ำเร็วเร็วขึ้นทุกที บรรยากาศโดยรอบเงียบสงบในบัดดล ประหนึ่งทุกสิ่งทุกอย่างไม่เกี่ยวข้องกับเขา มีเพียงผู้ชายคนนี้เท่านั้น ผู้ชายที่มุ่งเข้าใกล้เขาทีละก้าว ภายในหูเป็นเสียงหายใจที่ออกจะหอบกระชั้น ภายในจมูกเป็นกลิ่นแอลกอฮอล์เข้มข้นและกลิ่นโคโลญจน์อ่อนๆ ภายในแววตาเป็นห้วงคาวพยพบบนใบหน้าอันสมบูรณ์แบบของบุรุษเพศ...

ความรู้สึกระทึกใจไม่ได้บังเกิดขึ้นมานานแล้ว

อวัยวะที่อ่อนหยุ่นเป็นฟองน้ำได้ห่อหุ้มไปสามนิ้วเป่ง

พองขึ้นทันที เร็วจนทำให้เขาคาดไม่ถึง ด้วยถือคติว่าทรมานตนเอง ก็ไม่อาจทรมานน้องชายตัวเองได้ เขาลองเสนอให้ไปคุยกันต่อใน โรงแรม ผู้ชายคนนั้นอึ้งงันไป ก่อนพยักหน้าตกลง

ผู้ชายที่หื่นกระหายมาเนิ่นนานสองคน เมื่อเข้าห้องใน โรงแรมแล้วก็เหมือนท่อนฟืนแห้งพบเจอกับเปลวเพลิงร้อนแรง กระทั่งน้ำทำยังไม่ทันอาบก็กอดจูบก้นกลม เทคนิคการจูบของผู้ชายคนนี้ดีมาก เขาเองก็ไม่ยอมม่น้อยหน้า ทุ่มสุดตัวเข้าโรมรัน ยิ่งจูบยิ่งหนักหน่วง ยิ่งดูดขบนิ้วเนียบ เมื่อเดินมาถึงข้างเตียง เสื้อผ้าของทั้งคู่ก็ปลดเปลื้องไปพอประมาณแล้ว

เมื่อผู้ชายคนนั้นกดเขาลงกับเตียง กระตุ้นยอดคันและท่อนสวาทของเขา เขายังนึกยินดีว่าผู้ชายคนนั้นเป็นฝ่ายเริ่มก่อน คิดไม่ถึงว่าผู้ชายคนนั้นสลับตำแหน่งกลับตาลปัตร เห็นว่าใกล้ถูกชำแรกแล้ว เขาจึงเกี้ยวคว้านั่นเองผู้ชายคนนั้น อีกมือยันเตียง ออกแรงพลิกสลับตำแหน่งกลับมา

จับสองขายาวเข้ายวนที่เขาโหยหามาตลอดทั้งคืนแยกออกมา เห็นปากทางยับย่นน่ารักที่ซุกตัวอยู่กลางแก้มกันนั้นแน่น ลมหายใจหยุดชะงัก ปากโพรงลึกของผู้ชายดึงดูดเขาได้มากกว่า กลีบผกาของผู้หญิง ทำให้เขาเกิดอารมณ์พลุ่งพล่าน ประคองน้องชายที่แน่นแข็งจนน้ำซึมจ่อเข้ากับปากโพรงที่ขมิบตัวแล้วออกแรงตอกอัดเข้าไป...

ช่วงล่างของผู้ชายคนนั้นทั้งร้อนทั้งรัดแน่น ทำเอาเขาสุขเสียจนไม่เป็นตัวของตัวเอง ทุกครั้งที่สาวกระแทกล้วนผสมผสานไปด้วยเสียงโหยครางยวนใจและเสียงสะอึกสะอื้นของผู้ชายคนนั้น มองเห็นคราบน้ำตาบนใบหน้า เขาไม่เพียงไม่ถนอมอ่อนโยน กลับ

ยิ่งสำแดงความเป็นสัตว์ป่า ข่มอย่างเมามันจนผู้ชายคนนั้นร้อง
หาพ่อหาแม่ สองขาสั่นสะท้าน ทั้งเนื้อทั้งตัวสั่นเทิ้ม ร้องครวญ
ครางอย่างทั้งเจ็บทั้งถึงใจ

หลังผ่านการโรมรันกันหนึ่งคืน เหลือทิ้งไว้เพียงความระเกะ
ระกะและกลิ่นอายของน้ำรักผสมกลิ่นเหงื่ออวลตลบไปทั่วห้อง ใน
ฐานะผู้ชายแท้ๆ ทั้งแ่งร่วมอภิรมย์กับผู้ชายทั้งคืนเดิมทีก็เป็น
เรื่องเหลวไหล หลังตื่นขึ้นมาแล้วไม่เห็นผู้ชายคนนั้น เขาได้แต่
เสียใจไปพักหนึ่ง อย่างนี้ก็ดี ไม่ต้องตะขิดตะขวงใจ

คาดไม่ถึงว่าพวกเขาจะได้พบกันอีก ถูกผู้หญิงคนหนึ่งตาม
ตื้ออยู่สองเดือนกว่า ในที่สุดเขาก็ทนไม่ไหว นัดเธอออกมาพูดคุย
ให้กระจ่าง แต่เขาประเมินความไม่มีเหตุผลของผู้หญิงคนนี้ต่ำไป
ในขณะที่เขารำคาญจนคิดใช้ไม้แข็ง เเงาร่างที่คุ้นเคยก็ปรากฏตรง
หน้า

ความรู้สึกว่าสรรพสิ่งบนโลกมลายหายไป ในสายตาเหลือ
เพียงผู้ชายในชุดสูทยืนหลังตรงอยู่เบื้องหน้าบังเกิดขึ้นอีกครั้ง เขา
กลั่นหายใจรอให้ผู้ชายคนนั้นเข้าใกล้เขาทีละก้าว ในขณะที่ผู้ชาย
คนนั้นจะเฉียดไหล่ผ่านไป เขาก็คว้าตัวไว้ ประกบจับบนริมฝีปาก
สีอ่อนที่เวียนวนอยู่ในฝันของเขามายาวนานคู่่นั้น

รสชาติยังดีเลิศสมบูรณ์แบบเหมือนคืนนั้น!

หลังจุมพิตแล้วรู้สึกเคลิบเคลิ้ม ไม่ระวังปล่อยให้ผู้ชายคน
นั้นหนีไป วังไห้หนีเสียใจอย่างยิ่ง ได้แต่เอ่ยปลอบตนเองในใจว่า
หากพวกเขามีวาสนาต่อกัน ย่อมได้พบเจอกันอีกแน่ หากได้พบ
เจอกันอีกหน เขาจะไม่ยอมปล่อยมือเด็ดขาด

หนึ่งสัปดาห์ สองสัปดาห์...

ชั่วพริบตา หนึ่งเดือนผ่านพ้น วังให้ไม่พบผู้ชายคนนั้นอีกเลย ขณะที่เขาคิดยอมแพ้ ผู้ชายคนนั้นก็ปรากฏตัวขึ้น แม้ปรากฏตัวในฐานะคู่สัญญาความร่วมมือ แต่ก็เป็นสิ่งพิสูจน์อย่างดีว่าระหว่างพวกเขามีวาสนาที่ตัดไม่ขาด หันไม่ละบั้น

วาสนาหรืออุจจาระลิง⁵ กันแน่!

หม่าเจากำลังหน้าดำคร่ำเครียดนึกหมายเลขโทรศัพท์ของบรรพบุรุษสืบแปดชั่วโคตร พลันรู้สึกถึงลมหนาววาบผ่านด้านหลัง ด้านนอกดวงอาทิตย์ร้อนแรงแผดกล้าเหนือหัว แต่เขากลับหนาวเยือกจนตัวสั่น

หลังถูกคนที่สามสืบเก๋าดำว่าประสาธ หม่าเจาก็ห่อเหี่ยวโดยสิ้นเชิง ตั้งแต่เมื่อไหร่กันที่เขาต้องเค้นสมองขนาดนี้เพื่อเงินค่าอาหารเพียงแค่ 900 หยวน ตั้งแต่เมื่อไหร่กันที่เขาต้องเสียด้อนเจียมตัวขอร้องไห้คนช่วย ตั้งแต่เมื่อไหร่กันที่เขาต้องถูกคนจذبจ้องด้วยสายตาหื่นดูแคลนเขม็งแบบนี้ ต้องโทษเจ้าบ้าคนทรยศหักหลัง เห็นคนเดือดร้อนแล้วไม่ช่วย เสร็จกิจแล้วไร้น้ำใจ

หม่าเจาเงยหน้า สาดแวตาดูร้ายใส่วังให้ที่กำลังเอร์ดิอ้อยกับอาหารเลิศรสแวบหนึ่ง ประจวบเหมาะกับวังให้ก็เงยหน้าขึ้นมองเขาอย่างรู้กัน สองสายตาสบประสาน ประกายไฟแห่งความโกรธเคืองและประกายไฟแห่งความยียวนกวนประสาทแลบแปลบปลาบใส่กันกลางอากาศ

‘เด็กน้อย คิดจะเล่นกับผมรี ล้างกันให้สะอาดรอผมบนเตียงจะดีกว่า’ วังให้คิดในใจ

⁵ คำว่า ‘วาสนา’ และ ‘อุจจาระลิง’ ในภาษาจีนออกเสียงเหมือนกัน

เฮ้อ! ตั้งแต่ชอบลุงซีเหินยม ปากอย่างใจอย่าง ต่อหน้าอย่าง
ลับหลังอย่าง ทั้งชอบพูดคำหยาบ เรื่องที่เขาต้องเป็นกังวลก็มีมาก
ขึ้นไม่น้อย ลุงผู้น่ารักไม่เพียงดีจ้ะ ยังหยาบกระด้างเป็นพิเศษ
ไม่ได้อยู่ใกล้เพียงแค่วันเดียวก็ไม่ได้ ทางที่ดีต้องตามติดข้างตัวทุก
วัน ไม่ให้ห่างกันแม้แต่ก้าวเดียวถึงจะวางใจ

‘นายยิ้มอะไรอยู่’ หม่าเจาใช้สายตาได้สวนวังไห้
วังไห้ยิ้มระรื่นเจ้าชู้ยักษ์ ‘ยิ้มเพราะคุณน่าหลงใหล!’

ร่างของหม่าเจาสั่นสะท้าน ขนลุกชูชัน เก็บสายตากลับมา
ดังคาด

แม่! อย่ายิ้มจนน่าสะอิดสะเอียนแบบนี้ได้ไหม ใครกันนะ
บอกเขาว่าโรงแรมหวงเทียนมีท่านประธานที่เย็นชา แวดตาหนาว
ยะเยือก โหดเหี้ยมมากเลห์เหลี่ยม ทำไมที่เขาเห็นถึงได้แตกต่าง
โดยสิ้นเชิง เป็นสายตาเขาที่มีปัญหาหรือวังไห้วิปลาสไปแล้วกันแน่
อย่าได้มีปฏิสัมพันธ์อะไรกับวังไห้ให้มากจะดีกว่า คนอื่นจะได้ไม่
คิดว่าเขาสองคนรู้จักกัน

“ประสาท นายโทร.มาครั้งที่สามแล้ว ซินโทร.มาอีก ฉัน
จะแจ้งตำรวจ!”

เสียงแหลมเล็กของผู้หญิงดังแว่วมาจากหุโทรศัพท์ แก้วหู
บอบบางของหม่าเจาถูกทำร้ายสาหัส จึงเอามือลูบหู มองเลข
หมายเลขปะปะบนกระดาดอย่างน้อยเนื้อต่ำใจ เขาไม่จับใจต่อ
สิ่งเหล่านี้จริงๆ เสียด้วย

ในตอนนี้อง บริกก็แปลงเสียงที่ไม่ใครน่าฟังออกมาราวกับ
เสียงสวรรค์

“คุณครับ มีคนช่วยจ่ายเงินให้คุณแล้ว”

“อะไรนะ! จริงหรือ ใครกัน” หม่าเจาเงยหน้าอย่างประหลาดใจ

“คุณผู้ชายที่เมื่อครู่นั่งตรงนั้น” บริกรตอบอย่างมีมารยาท
เมื่อครู่? หม่าเจาเงยหน้า กวาดตามองโดยรอบแวบหนึ่ง
ไม่ใช่หรือกกระมัง ทั้งร้านเหลือเพียงเขาเพียงคนเดียว
“เจ้าบ้า...เอ่อ ผู้ชายคนนั้นล่ะ”
“ออกไปเมื่อห้านาทีก่อนแล้ว”

หม่าเจาอดอดคับข้องใจแทบกระอักโลหิต

ห้านาทีก่อนเพิ่งออกไป ทำไมไม่บอกเขาแต่เนิ่นๆ ให้เขา
ต้องต่อสู้ชะตากับบรรดาตัวเลขน่าปวดเศียรเวียนเกล้าเหล่านี้
ทรมาทรมานจนบาดแผลเต็มตัว แรงกายแรงใจอ่อนล้า

วันฤดูร้อนอันอบอ้าว รู้สึกทุกข์ทรมานที่สุดไม่มีสิ่งใดเกิน
วินาทีก่อนยังนั่งตากแอร์เย็นฉ่ำอยู่ในห้องปรับอากาศ วินาทีถัด
มาก็ถูกบีบให้ยืนใต้ดวงตะวันรับแสงแดดแผดเผาอย่างไร้ความ
ปราณี

ทั้งเนื้อทั้งตัวจนกรอบกระทั้งเงินสักแดงยังเขย่าออกมาไม่ได้
หนทางต่อไป เขาควรจะไปทางไหนดี

เดี๋ยวก่อน เมื่อครู่ทำไมเขาถึงต้องหนีออกมาด้วยเล่า ไม่ใช่
ว่าวังให้ควรออกไปหรือหรือนั่นมันห้องของเขาต่างหาก!

ทอดตามองถนนขามา เบื้องหน้าสายตาหม่าเจามีดมน เมื่อ
ครู่เขาวิ่งมาได้ยังไงกันนะ ไกลถึงขนาดนั้น มองไม่เห็นประตู
สีทองอร่ามตาของโรงแรมเลยสักนิด

“ผู้จัดการหม่า?”

ขณะที่หม่าเจาอับจนหนทางอยู่นั่นเอง เวินเหวินก็ปรากฏตัว

หม่าเจาไม่เคยรู้สึกมาก่อนเลยว่า ใบหน้าราวกับโลงศพของ เวินเหวินจะน่าร้กน่าใคร่ถึงขนาดนี้ ความรู้สึกที่ได้พบสหายในต่างถิ่นช่างบีบคั้นหัวใจ มีความน้อยเนื้อต่ำใจนับไม่ถ้วนอยากระบายให้ฟัง แต่ถุกคิดได้ว่าตนเองต้องคงทำที่น่าเกรงขามในฐานะหัวหน้าสายงาน ดังนั้นจึงสะกดกลั้นความคิดว่าว่อยากกระโจนเข้าโอบกอดเวินเหวินแน่น ๆ เอาไว้ กระแอมไอล่้างลูกค่อแรง ๆ จากนั้นแสรั่งทำท่าเศร้าสร้อยปลดปล่อย

“สังคมน้่หนอ นับวันมีแต่เลวร้ายลง คิดไม่ถึงว่าในเมืองที่เจริญรุ่งเรืองขนาดนี้ ยังมีใจรักเล็กขโมยน้อย ฎู่เถเอาตัวรอดไปวัน ๆ”

“คุณไม่เป็นอะไรมากใช่มั้” เวินเหวินถามอย่างเอาใจใส่ แม้เป็นถ้อยคำเอาใจใส่ แต่น้ำเสียงราบเรียบ คลื่นเสียงไม่มีสูงไม่มีต่ำเลยสักนิด ช่างไม่มีเทคนิคเอาเสียเลย หม่าเจาคิดอย่างผิดหวัง

“แค่ใจกระจอก ทำร้ายอะไรฉันไม่ได้หรอก ตอนนี่นายเตรียมจะไปไหน”

“กลับโรงแรม”

“พอดีเลย ฉันก็คิดจะกลับไป มีเงินติดตัวไหม”

“อืม” เวินเหวินพยักหน้า

หม่าเจารีบไปโบกเรียกรถแท็กซี่ริมทาง โชคของเขาค่อนข้างดี เพิ่งยื่นมือออกไป รถแท็กซี่คันหนึ่งก็จอดลง หม่าเจาผลุดเข้าไปนั่งยังเบาะหลัง พอปิดประตูแล้วก็วัักมือเรียกเวินเหวิน

“ยังมัวยืนอยู่ทำไม ขึ้นรถเร็วสิ!”

วินเหวินยืนอึ้ง ระยะเวลาแค่เดินไม่กี่นาที ถึงกับต้องโดยสารรถหรือ เป็นสไตล์ของนายทุนโดยแท้ เขารู้สึกไม่สบายใจ แต่ก็เข้าไปนั่งเบาะข้างคนขับ

ตากแอร์เย็นทะลุเข้าไปถึงชั่วดวงใจ หมาเจาคิดอย่างกระหึ่มยื้มย่อง ประเดี๋ยวเอากะเป๋าสตางค์คืนได้แล้ว จะเอาธนบัตรมีรูปท่านประธานเหมาปึกใหญ่ๆ ผาดหน้าवंให้เข้าให้ แล้วบอกหมอนั่นว่า

ลุงมีเงินถมเถ!

ฝืนนั้นช่างหอมหวาน แต่ความเป็นจริงช่างลมๆ แล้งๆ อยู่บนรถหมาเจาคิดอย่างอาจหาญนำย่าเกรง แต่พอมายืนหน้าประตูกลับปอดแตกเสียแล้ว หรือจะไปขออาศัยนอนในห้องของวินเหวินสักคืนดี ห้องชุดหรูหรา โฉฟาก็น่าจะใหญ่มาก เขาเองไม่อยากจะเตียงใหญ่อ่อนนุ่มหลังนั้น ขอยืมโฉฟาก็เพียงพอแล้ว

คลิก!

“ผู้จัดการหมา ทำไมถึงมาอยู่หน้าประตูห้องผมล่ะ”

วังให้ถามยื้มๆ ขณะยืนฟังขอบประตูด้วยมาดเท่

“นี่คือห้องของฉัน!” หมาเจากัดฟันกรอดตอบไป

วังให้ทำตัวเหมือนเจ้าของห้อง ช่างน่าชกนัก นกเขายึดรังนกสาธิตา ครองห้องคนอื่นโดยพลการ ไม่ต้องวางท่าเกินเลยขนาดนั้นได้หรือไม่

“อ้อ...” วังให้ลากยาวเสียงท้าย ยิ่งน่าขัดมากขึ้นไปอีก “คุณมีอะไรยืนยันไหม”

“หลักฐานอะไรอะ ฮ่า ๆ ห้องนี้ใช้บัตรประชาชนฉันทันเปิด นายว่า
ฉันทันมีหลักฐานยืนยันไหมล่ะ”

หม่าเจาेमองวังให้ด้วยท่าที่ ‘นายมันโง่จริงเสียด้วย’

สีหน้าวังให้ไม่ผกผัน ยังคงสุขุมไม่สะทกสะท้าน

“คุณลองให้พนักงานเช็กดูก็ได้ ว่าห้องนี้เปิดในนามใครกัน
แน่”

“นายหมายความว่ายังไง”

หม่าเจามีลางสังหรณ์ไม่ดี แต่ไม่น่าเป็นไปได้ ตัวเครื่องบิน
และโรงแรมเป็นทางบริษัทของให้ นอกจากเขาแล้วจะใช้ชื่อใครจึง
ได้อีก

“หมายความว่าชื่อเป็นลายลักษณ์อักษร” วังให้ยังคงตอบ
ด้วยท่าที่สุขุมนุ่มลึกต่อไป

“อย่างนั้นก็ให้ความจริงเป็นฝ่ายพูด รีบเก็บของเร็ว ๆ เลย
ระวังเถอะ ประเดี๋ยวกระทั่งเผ่นก็ยังไม่ทัน” หม่าเจาตอบว่าวังให้
แล้วพูดส่ำทับด้วยเสียงหนักแน่นมั่นใจ “อย่าหาว่าลุงไม่เตือน”

วังให้เอาแต่ยิ้มไม่พูดไม่จา ยืนอยู่หน้าประตูราวกับหินนาง
คอยมองส่งหม่าเจาเข้าลิฟต์

หม่าเจากระหืดกระหอบถ่อลงมาถึงหน้าเคาน์เตอร์ แจ้ง
หมายเลขบัตรประชาชนของตน ให้พนักงานต้อนรับช่วยตรวจสอบ
ว่าเขาได้เปิดห้องที่นี่หรือไม่

ครี้งนาที่ต่อมา พนักงานต้อนรับบอกเขาอย่างเสียใจว่า
หมายเลขบัตรประชาชนนี้ไม่เคยลงทะเบียนมาก่อน

การจู่โจมครั้งนี้หนักหน่วงเหลือเกิน หม่าเจาไม่อาจแบกรับ
ได้ในชั่วขณะ รีบโดยสารลิฟต์ขึ้นมายังชั้นบนสุด ห้องชุดเพรสซิ-

เดินท์ของเวนเหวินอยู่ตรงมุมด้านในสุด นี่สินะที่เรียกว่าการปฏิบัติ
ที่แตกต่างกัน ผืนพรม แชนเดอเลียร์ แจกันดอกไม้ ประติมากรรมต่าง
อีก ช่างหุหรรพุ่มเฟือยโดยแท้!

ก๊อก! ก๊อก! ก๊อก!

เวนเหวินกำลังเตรียมตัวอาบน้ำ ได้ยินเสียงเคาะประตู จึง
หยิบชุดคลุมอาบน้ำมาสวมแล้วเดินไปเปิดประตู ไม่ผิดจากที่คาด
ที่ยืนหน้าประตูเป็นหมาเจ้า

“ผู้จัดการหมา มีธุระอะไรหรือครับ”

“เอามือถือให้ฉัน” หมาเจ้าพูดเสียงลวดโรฟีน

แม้เขาไม่อยากแฉหมาเจ้านัก แต่ไม่ว่าอย่างไรหมาเจ้าก็
เป็นหัวหน้าสายงาน ไม่อาจเมินเฉย เวนเหวินเบี่ยงตัวให้หมาเจ้า
เข้ามาในห้องก่อน จากนั้นก็ยื่นโทรศัพท์มือถือให้หมาเจ้า

หมาเจ้าถือโทรศัพท์ในเกีย 225 ของเวนเหวิน ครุ่นคิดอยู่
ครู่หนึ่งก่อนถาม

“นายรู้เบอร์ของเมิงจินเหยียนไหม”

เวนเหวินมองหมาเจ้าแวบหนึ่ง ไม่ตอบอะไร รับโทรศัพท์
มือถือไปกดเลขหมายสิบเอ็ดหลักเอง แล้วยัดโทรศัพท์มือถือกลับ
ใส่มือหมาเจ้า

“ผมไปอาบน้ำก่อน เชิญคุณตามสบาย”

มองน้องขาที่โผล่ได้ชายเสื้อคลุมอาบน้ำ หมาเจ้าเดาะลิ้น
ขาวดีเหมือนกัน! ทำเรื่องหลักก่อน หมาเจ้าหรีดตาเพ่งมองเลข
หมายสิบเอ็ดหลักบนหน้าจอที่เล็กจนไม่อาจเล็กไปกว่านี้ได้แล้ว

แม่ง! วันนี้เขาเกือบเรียงลำดับถูกแล้วเชียว ผิดไปแค่สาม
หลัก!

ด้วยความคุ้มค้ำเต็มอกและเสียดยอย่างลึกล้ำ ไม่นาน
โทรศัพท์ที่หว่าเจาต่อสายถึงเพื่อนสนิทที่อยู่แดนไกลก็มีคนรับสาย
“ฮัลโหล”

“ฉินเหยียน นายทำอะไรอยู่”

เสียงแหบพร่าและลมหายใจถี่หอบของเมิ่งฉินเหยียน อีก
ทั้งเสียงครางที่ลอดมาตามสาย ทำเอาหว่าเจารวกับถูกฟ้าผ่า
กระนั้น

สัตว์ป่าซัด ๆ ถึงกับกล้าทำประเจิดประเจ้อกลางวันแสก ๆ!

“เดี๋ยวล่ะ”

พูดจบ เมิ่งฉินเหยียนก็วางสายแล้วโยนโทรศัพท์มือถือไป
อีกฟาก จากนั้นแสดงความรักต่อคู่รักที่อยู่ใต้ร่างเขาต่อไป

เห็นความใคร่ดีกว่าเพื่อน หว่าเจาลอบดูแคลนเมิ่งฉินเหยียน
ในใจหนึ่งยก แล้วโทร.ต่อไป ถ้าวันนี้ไม่ทำเรื่องนี้ให้กระจ่าง เขาไม่
ยอมรามือเด็ดขาด

ตุ๊ด ๆ ๆ...ตุ๊ด ๆ ๆ...

จนกระทั่งวินวินอาบน้ำแล้วเสร็จ ใช้ผ้าเช็ดตัวผืนใหญ่
เช็ดผมออกจากห้องน้ำ หว่าเจาก็ยังโทร.ติดต่อเมิ่งฉินเหยียนไม่ได้

“ผมพักก่อนนะคะครับ เชิญคุณตามสบาย”

“ได้ เดียวฉันช่วยปิดไฟให้”

ไม่รอให้หว่าเจาพูดจบ ก็ได้ยินเสียงปิดประตูดังปัง ช่างไม่
น่ารักเลยแม้แต่น้อย!

สวรรค์ไม่รังแกคนมีความตั้งใจ เมื่อโทรศัพท์มือถือเหลือ
แบตเตอรี่เพียงขีดสุดท้าย ในที่สุดก็โทร.ติด

“นายจะเอาไงแน่” เมิ่งฉินเหยียนถามเสียงเย็นชา

แม้มีสายโทรศัพท์ทักกัน หม่าเจาก็ยังรู้สึกได้ถึงไอเย็นวาบผ่านสันหลัง ผู้ชายที่ยังไม่สุขสมในกามตัณหาห้ามแห่จริงเสียด้วยต่อหน้าคู่รัก ความเป็นเพื่อนความเป็นพี่น้องยังต้องยืนสงบเสงี่ยมอยู่ข้างๆ

“ถ้าไม่พูดฉันจะวางสาย!”

ขณะกำลังพัวพันกับหลินโม โทรศัพท์ก็ดังไม่หยุด เสียงกริ่งดังกลบเสียงครางกระเส้าเฝ้ายวนของหลินโมจนมิด เมิ่งจินเหยียนโมโหจนชักเข้าชักออกอย่างรวดเร็วหลายสิบครั้ง หลังถึงจุดสุดยอดไปพร้อมๆ กับหลินโมถึงได้เก็บโทรศัพท์บนพื้นขึ้น คิดในใจว่าหากหม่าเจาไม่มีธุระสำคัญ เขาจะไม่ปล่อยหม่าเจาไปง่าย ๆ เด็ดขาด

“ทำไมเอกสารที่ใช้จองห้องในโรงแรมไม่ใช่ของฉัน” หม่าเจาถาม “อีกอย่าง...ระยะนี้การเงินของบริษัทเราฝืดเคืองหรือ ทำไมฉันถึงต้องอยู่ห้องเดียวกับเลขาฯ”

“เรื่องพวกนี้นายต้องถามหลิงเชียว” รั้งสีเผด็จการของเมิ่งจินเหยียนแผ่ซ่านออกมาเตือนหม่าเจา “ไม่มีธุระอย่าโทร. มาหาฉัน”

จ้องหน้าจอก็มีดัดבלง หม่าเจาสับสนว่าวุ่น หลิงเชียว? หมายเลขโทรศัพท์เลขฯของท่านประธานเมิ่ง เขาจะไปหาที่ไหนได้ ตามวินวินหรือ พอนึกถึงใบหน้าเย็นชาเฉยเมยของวินวิน หม่าเจาก็ลี้มเล็กความคิดนี้ไปอย่างรู้สถานการณ์

ตบๆ เบาะโซฟาได้บันทึย ลูบๆ ผืนพรมได้เท้า คืบนี้ไม่ว่านอนบนโซฟาหรือนอนบนพืนพรม ล้วนสบายกว่านอนห้องเดียวกับวังไ่

หม่าเจาตัดสินใจแล้ว คืบนี้ขออาศัยนอนที่นี้สักคืน

เวินเหวินนอนเก่งมาก นอนจนพระอาทิตย์ลับเหลี่ยมเขา
ถึงได้ตื่นขึ้น เห็นหมาเจานั่งดูโทรทัศน์พลาสมาบนโซฟา ออก
จะสนใจ อยากไล่หมาเจาออกไป แต่ติดที่ไม่รู้จะเอ่ยปากอย่างไร
ช่างเถอะ ใครใช้ให้เขาทำผิดต่อหมาเจาก่อน ให้หมาเจายืม
สถานที่ซุกตัวสักครั้งวันก็แล้วกัน

“กินอะไรครับ” เวินเหวินยกหูโทรศัพท์เตรียมสั่งอาหาร

“ฉันไม่เลือกกิน กินอะไรก็ได้” หมาเจาโบกมือครั้งหนึ่ง

“บนเมนูไม่มีรายการอะไรก็ได้” เวินเหวินเตือนอย่างสุชุม

“อย่างนั้นก็กุ้งมังกรอบซีต ปลาไหลน้ำแดง ลูกชิ้นกุ้งผัดเนย
พิราบรมควัน เนื้อสับเตี๋ยผัดไทยดำ เนื้อสะเต๊ะ ปลาเทร้าต์นึ่ง
ปูชนึ่ง ไก่ซีอิ๊วทุกลาบ เป้าฮ้อม้วน น้ำแกงเนื้อทงกวี่ ยำหน่อไม้
เป้าฮ้อผัดบร็อกโคลี่” หมาเจาสั่งยาวเป็นพรวน “จริงสิ ขอแกงเนื้อ
งูด้วย บำรุงร่างกายหน่อย”

เวินเหวินกดหมายเลขฝ่ายบริการของโรงแรมอย่างใจเย็น
“ขอชุดอาหารปลาไหลสองชุด ส่งห้อง 1805”

“กุ้งมังกร เป้าฮ้อปลาเทร้าต์ละ” หมาเจารู้สึกว่าตนเองถูก
ละเลย จึงออกจะไม่พอใจ

เวินเหวินวางสายลง ปรายตามองหมาเจานิ่งๆ

หมาเจาริบเงิบเสียง อยู่ได้ชายคาคนอื่น มิบังอาจไม่ค้อม
หัว